

№ 278

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

(1 Νοεμβρίου 1887 — 31 Ὀκτωβρίου 1888).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

ὈΔ. ΠΑΤΗΣΙΩΝ 9

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

ὈΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 9

1888

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟΥ Δ' ΤΟΜΟΥ

Χ Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, μυθιστορία Αδούστου Μανέ, μετάφρασις Χαρχάλαμπε Άννίνου (τέλος)	Σελ. 2.	Χ ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ, μυθιστορία Έρχμαν-Στριε, μετάφρασις Α. Φραβασίλη	Σελ. " 444.
Χ ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μυθιστορία Fortuné Boisgobey, μετάφρασις Αισώπου (τέλος)	" 5.	ΤΑ ΔΥΟ ΑΡΡΩΣΤΑ, διήγημα υπό Αισώπου	" 462.
Ε ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, σύγχρονος Έλληνική Κοινωνία, υπό Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου	" 6.	Η ΓΥΝΗ, υπό Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου	" 472.
Ο ΑΟΙΔΟΣ ΤΗΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ, μετάφρασις Σοφίας Σ. Δούκα	" 191.	Ο ΦΟΙΝΙΞ, διήγημα Θωμά Βαίλιεϋ "Άλδριχ, μεταφρασις Γ. Α. Βαλαβάνη	" 479.
ΤΟ ΥΣΤΑΤΟΝ ΦΙΛΗΜΑ, μετάφρασις Λεωνίδα Κανελλοπούλου	" 215.	ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΜΑΘΗΤΟΥ, διήγημα Καρόλου Δικένς, μετάφρασις Ν. Κοντοπούλου	" 485.
Η ΤΥΦΛΗ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ, διήγημα J. J. Avias	" 223.	Ο ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΑΓΓΛΟΣ, κατά τὸ ἑλληνικόν	" 487.
Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ, Έλληνικόν διήγημα, G. Goetschy, μετάφρασις Αισώπου	" 231.	Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΑΥΛΙΣ, διήγημα	" 490.
ΠΩΣ ΤΟ ΕΠΗΡΑ ! διήγημα, υπό Τάσσου	" 239.	ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΠΑΡΕΣ ΖΑΚΧΑΡΩΔΟΥΣ ΓΑΤΟΣ, διήγημα André de Bellecombe, μετάφρασις Γ. Α. Βαλαβάνη	" 494.
ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ, διήγημα Ρωσικόν Valery Vernier	" 246.	Χ ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδά, μετάφρασις Κ*	" 498.
ΒΑΡΒΑΡΑ, διήγημα Sacher Masoch, μετάφρασις Ε. Πολιτάκη	" 255.	Χ ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μυθιστορία Άλεξάνδρου Δουμά (τά, μετάφρασις Λάμπρου Ένυάλη	" 501.
Η ΑΠΑΤΗ, διήγημα Catulle Mendés	" 263.	ΝΥΜΦΙΚΗ ΠΟΜΠΗ, διήγημα υπό Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου	" 503.
ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΦΙΛΗΜΑ, διήγημα Jule Desclereaux	" 271.	Η ΤΡΙΧΑΠΤΟΠΟΙΟΣ, διήγημα Ρωσικόν της Κ. Ο. Ν. Χμέλιεφ, μετάφρασις Α. Γ. Κωνσταντινίδου	" 511.
ΕΝΕΚΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ, διήγημα Κ. Φέρστερ	" 279.	ΛΗΣΜΟΝΗΘΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΔΙΟΥ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ, κατά τὸ γαλλικόν, υπό Ε. Πολιτάκη	" 515.
ΡΟΔΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ, μετάφρασις Γ. Α. Βαλαβάνη	" 294.	Η ΜΟΝΑΧΗ, διήγημα Eugéne d'Auriac, μετάφρασις Γ. Α. Βαλαβάνη	" 583.
ΝΑΘΑΛΙΑ Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΓΙΑΡΟΥ, διήγημα Καραμζίν, μετάφρασις Α. Γ. Κωνσταντινίδου	" 302.	Η ΕΥΑ, διήγημα René Sosta, μετάφρασις Π. λαχοχρήστου	" 607.
ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΕΡΩΣ, διήγημα, μετάφρασις κ. Στέλλας Ξ.	" 343.	ΤΟ ΔΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ, διήγημα Ma de Candplaix	" 647.
ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ, διήγημα Charles Nodier	" 350.	ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΛΕΡΑΣ, υπό Α. Φραβασίλη	" 692.
Ο ΦΑΡΟΣ, διήγημα Elie Etébault, μετάφρασις Γ. Α. Βαλαβάνη	" 376.	Χ ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, Ισπανική μυθιστορία Ιωάννου Βαζλέρα, μετάφρασις Α. Φραβασίλη	" 693.
Η ΔΙΨΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ, μυθολόγημα Εϋγενίου Μορέ, μετάφρασις Γ. Α. Βαλαβάνη	" 382.	Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 4,237, διήγημα Σοφίας Κραπότιν, μετάφρασις Ε. Πολιτάκη	" 719.
Η ΑΡΑΠΙΣΣΑ, διήγημα Ν. Ι. Σταματέλου	" 391.	ΔΙΑ ΤΡΙΑ ΡΟΥΒΛΙΑ, διήγημα Α. Γ. Κωνσταντινίδου	" 759.
Ο ΜΥΛΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ, διήγημα Άνδερσεν	" 407.	ΒΙΟΣ ΕΝ ΟΝΕΙΡΩ, διήγημα Θεοδώρου Δανβίλε	" 799.
ΔΕΥΚΗ ΚΑΠΕΛΟΥ, διήγημα Ιστορικόν Αιμιλίου Σουβέστρ, μετάφρασις Γ. Α. Βαλαβάνη	" 414.	ΕΥΑ, διήγημα Άλφόνσου δέ Καλόνη	" 815.
ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑΣ, διήγημα Άλεξάνδρου Δουμά (υιού)	" 431.	ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑ, Ιταλικόν διήγημα, μετάφρασις Π. Βίλβη	" 831.

Ι.ΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΗΜΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΙΑΦΕΙΟΝ

5. Ἔθος Ἰατηρίων ἀρετ.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμμῆμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀγούστου Μαξέ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Ἰαρ. Ἀνρίου. (συνέχεια). — *Fortunè Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Δισώπου. (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου: ἈΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

Ὁ Λουδοῦ ἀφῆκε κραυγὴν τρόμου (Κεφάλαιον ΙΓ').

Πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς καὶ Ἀναγνώστῃς ἡμῶν.

Ἐὰν τοῦ παρόντος φυλαδίου εἰσερχόμεθα εἰς τὸ τέταρτον ἔτος τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.» Τρεῖς τόμοι πλήρῃ πρόκεινται ἤδη τῷ ἀγνώστῃ, ἱκανοὶ νὰπαλλάξωσιν ἡμᾶς πάσης λογοδοσίας καὶ πάσης περὶ τοῦ μέλλοντος ἐπαγγελίας. Ἐκαστος δύναται νὰ νοήσῃ ἀμέσως ὅτι ἡ Διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ οὐδενὸς εἰσῆθη μέσου, ὅπως ἀνταποκριθῇ εἰς τὰ απαιτήσεις τῶν ἀναγνώστων καὶ τηρήσῃ πιστῶς τὰ ὑπεσχημένα. Αὐξήσεις καὶ ἐπιτιώσεις παντοειδεῖς, ἀκρα ἐπιμέ-

λεια, ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῆς ὕλης, τὴν κομψότητα τῆς ἐκτυπώσεως, τὴν λαμπρότητα τῶν εἰκόνων, κατὰ τὸ τριετές τοῦτο διάστημα κατέστησαν τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» προσφιλέστατον ἀνάγνωσμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ ἀντικείμενον τῆς θερμῆς αὐτοῦ ὑποστηρίξεως. Δὲν θέλομεν νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι πᾶν τὸ δημοσιευθὲν ἐν τοῖς «Ἐκλεκτοῖς» εἶνε ἕξοχον ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν, καὶ ὅτι ἡ τριετής αὐτῶν σειρά ἀποτελεῖται ἐξ ἀριστουργημάτων φιλολογικῶν. Τὰ «Ἐκλεκτὰ

Μυθιστορήματα» ἔχουσιν ἀναγνώστας εἰς ἀπάσας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας, ἀπὸ τοῦ πανεπιστημιακοῦ καθηγητοῦ μέχρι τοῦ ἀπλοῦ ἐργάτου· εἶνε χρεία νὰ ἰκανοποιήσωσι πολλὰς ὀρέξεις, νὰ τέρψωσι ποικίλας καὶ διαφόρους ὄρας σχολῆς. Τὰ ἀριστουργήματα, καλὰ μόνον διὰ τοὺς ὀλίγους, δὲν εἶνε ἡ κατάλληλος τροφή διὰ τοὺς πολλούς. Οὕτω σκεπτομένη ἡ διεύθυνσις προὐνόησεν ὥστε, παρὰ τὰ ἔργα τῆς φιλολογικῆς ἀξίας, νὰ δημοσιεύσῃ καὶ ἔργα ἐνδιαφέροντος, παρὰ τὰ βαρύτερα καὶ ἐλαφρότερα· εἰς τὸν συγκερασμὸν δὲ τούτων τῆς ὕλης ὀφείλεται κυρίως ἡ μεγίστη ἐν τῷ Πανελληνίῳ διάδοσις τῶν «Ἐκλεκτῶν.»

Κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος ἡ πορεία μας δὲν θὰ μεταβληθῇ. Ἡ αὐτὴ μέριμνα θὰ διευθύνῃ τὸ ἔργον μας· ἡ αὐτὴ ἀκριβεία, ἡ αὐτὴ τάξις, ἡ ἐπιμεμελημένη ὕλη, θὰ μᾶς καταστήσωσι

καὶ πάλιν ἀξίους τῆς ἀγάπης καὶ ὑποστηρίξεως τοῦ Κοινοῦ. Δὲν λέγομεν ἄλλο· ἐκ τοῦ γλήντος μας δύναται τις νὰ κρίνῃ καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος.

Ἐν τέλει θεωροῦμεν ἀπαραίτητον καθήκον νὰ ἀπονεύμωμεν τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας πρὸς τοὺς φίλους Λογίους, τοὺς εὐαρεστηθέντας νὰ κοσμήσωσι τῆς συνεργασίας των τὰς στήλας τοῦ περιοδικοῦ μας, πρὸς τὸν τύπον, τὸν ἐκάστοτε φιλοφρόνως ἀγγείλαντα τὴν ἔκδοσίν μας, πρὸς τοὺς Συνδρομητάς, τοὺς ἐξ ἀρχῆς θερμούς ἡμῶν υποστηρικτάς, πρὸς τοὺς πολλὰ μοχθήσαντας κκ. ἀνταποκρίνας μας, καὶ ἐν γένει πρὸς πάντας τοὺς συντελέσαντας ὁπῆποτε εἰς τὴν εὐδωσίαν τοῦ ἔργου ἡμῶν.

Ἡ Διεύθυνσις.

Εἰς τοὺς ἀπὸ 1^{ης} Νοεμβρίου ἐγγραφομένους συνδρομητάς παραχωροῦμεν δωρεὰν τὰ ἀπὸ 13 Σεπτεμβρίου φυλλάδια τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», εἰς ἀῖμα ἤρξαντο δημοσιεύμενα ὅλως νέα μυθιστορήματα.

ΑΥΤΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

ΙΑ'

ΑΛΑΖΟΝΙΑ ΚΑΙ ΘΕΛΗΣΙΣ

Δὲν θ' ἀφήσωμεν ἐπὶ πλέον περικαλυπτόμενον ὑπὸ τοῦ μυστηρίου τὸν διάσημον ἄνδρα, ὅστις διώκει τότε τὴν Γαλλίαν ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ βασιλέως.

Ὁ Λουβοῶ δὲν ἦτο ἀνὴρ μεγαλοφυῆς· οὔτε κὰν ἔξοχος δὲν ἦτο ἴσως· ἀλλὰ θὰ παραμείνῃ ὡς ὁ μᾶλλον ἀξιοσημείωτος τύπος τῶν προϊόντων τοῦ δημοσίου πνεύματος κατὰ τὸν δέκατον ἑβδομον αἰῶνα. Ὁ Λουβοῶ ὑπῆρξε μέγας, διότι ἐπίστευεν εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς γαλλικῆς μοναρχίας, καὶ ἐγένετο ἐπιτήδειος ὑπουργός, διότι κατ' ὀρθοῦσε βαθμηδὸν ὡς ἀθλητῆς νὰ συνειθίσῃ τοὺς ὄμους του νὰ φέρωσι τὸ γιγάντειον φορτίον τῆς διοικήσεως ἐκείνης, ἥτις ἐστηρίζτο πᾶσα ἐπ' αὐτοῦ.

Τινές, καὶ ἐν αὐτῇ ἀκόμῃ τῇ γεννήσει των, δεικνύουσι τὸ ἀπαστρέπτον πνεῦμα καὶ τὴν ἰσχύ· οὗτοι δὲ εἰσιν οἱ μοιραίως προωρισμένοι ν' ἀποκτήσωσι μέγα ὄνομα. Ὁ Λουβοῶ ἐγεννήθη μέτριος. Εἶδε τὸν πατέρα του φιλεργὸν καὶ ἰσχύοντα· τὸν εἶδε κύπτοντα ὑπὸ θαυμασμῶ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως. Θαυμάζειν τὸν βασιλέα καὶ κυβερνᾷν ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτοῦ ὑπῆρξαν αἱ ἀρχαί, ἃς ἐθήλασεν ὁμοῦ μὲ τὸ γάλα· τὸ στοιχείον δὲ ἐν ᾧ εἶχε συνειθίσει νὰ ζῇ, ὡς τὸ πτηνὸν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ὁ ἰχθύς εἰς τὸ ὕδωρ, ἦσαν αἱ ὑποθέσεις· αὐτὰς ἠθέλε πάντοτε νὰ βλέπῃ, περὶ αὐτῶν ἠρέσκετο πάντοτε ν' ἀκούῃ, εἰς αὐτὰς ν' ἀναμιγνύεται.

Ἐκ φύσεως ἐπλάσθη νευροπαθῆς, ἀγροῖκος· ἠρέσκετο νὰ καταφέρῃ σφοδρὰ κτυπήματα καὶ ἀπεδέχετο στωϊκῶς τὰ τῶν μὴ ὑπομονητικῶν συμμάθητων του, οἵτι-

νες δὲν ἠνείχοντο νὰ τοὺς κτυπᾷ ὁ υἱὸς τοῦ κ. Λεττελιέ. Τὸ σῶμά του καθίστατο εὐρωστον ὁσημέραι καὶ ἡ ψυχὴ του ἐτραχύνετο. Διήλθε τὰ πρῶτα ἔτη τῆς νεότητός του ἐπιδεικνύων τὴν εὐρωστίαν του μεταξὺ τῶν νέων αὐλικῶν, οἵτινες διέβλεπον ἐν αὐτῷ τὸν διάδοχον τοῦ ὑπουργοῦ.

Ὁ ἀγαθὸς Λεττελιέ, δυσανασχετῶν διὰ τὴν φιληθονίαν του, τὴν ἀσωτίαν του, τὰς ἐρωτικὰς του περιπετείας καὶ τὴν φοιτησίαν του εἰς τὰ δημόσια μέρη τῶν διασκεδάσεων, ἐσκέπτετο ν' ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν ὑπουργοῦ, οὗ τὴν ἰσόβιον διαδοχὴν εἶχεν ἤδη ὁ βασιλεὺς ἀπονείμει εἰς αὐτόν, παιδίον ἔτι δεκατριῶν ἐτῶν ὄντα, ἀπὸ τοῦ 1654.

Ἡ ἱστορία τοῦ ἐπεισοδίου τούτου εἶνε περιέργως, χαρακτηρίζει δὲ αὐτὴ καὶ μόνη τὸν ἄνδρα. Ὁ Λουβοῶ εἶχε τότε ἡλικίαν δεκακοκτώ, ἢ δεκαεννέα ἐτῶν· ἠγάπα τὰς ἡδονὰς, ὅπως ὅλοι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Εἰς τὰ γραφεῖα του οὐδέποτε εἰσῆρχετο· οἱ φάκελλοι τῶν ἐγγράφων ἔκειντο κατὰ στιβάδας κονιορτώδεις ἐπὶ τῆς τραπέζης του, ἐνῶ αὐτὸς διέτρεχε τοὺς παραδείσους καὶ τῶν ἐρώτων τὰ τεμένη. Ἡ μέραν τινὰ, καθ' ἣν εἶχε συνέντευξιν μετὰ τῆς φριδρᾶς ὁμάδος τῶν φίλων του περὶ τὴν διωδύρα τοῦ Φονταίνεβλώ, εἰς τῶν φίλων του, ἀνὴρ ἤδη τὴν ἡλικίαν, Λαχιλλιέρ ὀνόματι, διοικητῆς τῆς Θιονβίλης, σύντροφος ἀξίερατος, ἦλθε πρὸς αὐτόν καὶ τὸν ἔλαβε κατὰ μέρος. Ἡ μορφή του δὲν εἶχε τὴν συνήθη κατὰ τὰς εὐχαρίστους περιστάσεις ἔκφρασιν, συνέθλιβε δὲ μεταξὺ τῶν δακτύλων του δυσοίωνα χάρτην.

— Τί τρέχει, φίλτατέ μου Λαχιλλιέρ; ἠρώτησεν ὁ νέος Λουβοῶ. Μὴ ἀπέθανε κανεὶς συγγενῆς σου; εἰσαι ὠχρὸς· πόθεν ἔρχεσαι;

— Ἐκ τοῦ πατρός σου.

— ὦ! καταλαμβάνω τί τρέχει! ὑπέλαβεν ὁ Λουβοῶ· ὁ καυμένος ἐργάζεται, ἐργάζεται ἀδιακόπως καὶ θὰ εἶνε ὠρμισμένος, διότι δὲν τὸν βοηθᾷ.

— Πράγματι.

— Αὐτὸς θὰ μοῦ γράφῃ εἰς αὐτὸ τὸ χαρτί ὅπου κρατεῖς.

— Ὅχι, εἰς ἐμὲ τὸ ἔστειλεν.

— Ἄ! φαίνεται ὅτι πρόκειται περὶ σοβαροῦ τινοῦ.

— Βεβαίως· ἴλατε μαρκίσις, εἰς ἄκρον σοβαροῦ εἰς νὰ τὸ ἀναγνώσῃς.

Ὁ Λουβοῶσσηλὼν τὸ διαπεραστικὸν ὄμμα του ἐπὶς πενθίμου φαινογνωμίας τοῦ φίλου τέλαβε τὴν ἐπιτολὴν ἣν τῷ ἔτεινε νος. Ἀνεγνώριε τὸν εὐσταθῆ καὶ μικρὸν χαρακτήρα τοῦ γηραιοῦ ὑπουρῶ καὶ χαρακτήρα ἐκεῖνος ὁ καθαρὸς, ὁ ἐμελημένος, ὁ λεπτοφυῆς, ἐδήλου πᾶσιν προσοχὴν μετ' ἧς εἶχε χαραξίει ἡ γῆ του τόσας πολλὰς γραμμάς.

«Κύριε, ἔφην ὁ Λεττελιέ πρὸς τὸν Λαχιλλιέρ, ἰσθῶ γνωστὸν εἰς ὑμᾶς, ὡς ἓνα τῶν νεωτέρων φίλων τοῦ υἱοῦ μου ὅτι ἔδωκεν ἐπὶ τοσοῦτον ἐκ τῆς ἀσωτίας κατῆς ἀκηδίας τῶν, ὥστε πάντα τὰ καὶ τοῦ σχεδία μου ἐπεσκοπίστησαν. Ἔγνωστε τί ἔπραξα ὅπως ἀποκτήσω ὑπόληψιν τοῦ βασιλέως, καὶ τί ἀφ' ἐμοῦ ὁ βασιλεὺς ἠδύνασε νὰ πράξῃ, πλημὲ ἀγαθῶν καὶ τιμῶν, συνεχιζῶν ἐν ἰκογενεῖά μου τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπουργοῦ. Ἀπεδέχθη πάντα ταῦτα τὰ δωρήματάς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ἐλπίζων ὅτι νὰ παρασχα Αὐτῇ εἰς ἀνταπόδ τὴν εἰς τὴν ἐργασίαν διηνεκῆ προσίαν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ υἱοῦ μου. Ἐ σήμερον βλέπω ὅτι ἠπατήθη. Ὁρκήσεις Λουβοῶ δακνύει ἀπὸ τινων ἡ ἀποστροφὴν ἀκατοκίχητον πρὸς αὐλήτην, πάθος δὲ ὑπερολικὸν πρὸς ὑπόβια καὶ τὰς ὑπάτους σχέσεις. Πῶς τῆς νεότητός τοι παρεκτροπαί, δὲν θέλω νὰ ὑπενθίμω, παρέσχον ἄν ἔεις δυσἀρέστους διαδόσεις, ὧν ὑπῆρξα τὸ θῦμα. Ἰαί αἱ ἐπιπλήξεις καὶ αἱ διαμαρτυρία του ἔμειναν ἀποτελέσματα· ἀλλ' ὡς, κύριε Λαχι, τρέφω πολλὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς βασιλέα, ὥστε ἀδυνατῶ ν' ἀνεχθῶ αἱ ὑποθέσεις του καὶ ἡ δόξα του μῆν ἐπὶ πλέον εἰς τὰς γειῦρας ἐνὸς ἀσθενῶς ὀκνηροῦ καὶ ἐκεδιητημένου. Ἐκἀνότης ἐπέται τῇ ὀνηρίᾳ, ἐκ τῆς ἀνότητος δὲ πηγᾶς ἡ ἀτιμία. Ἐἰ τῷ κ. Λουβοῶ τὸ ἀτιάζειν τὸν πατῆρα καὶ τὴν ἰκογενεῖάν σου οὐχὶ ὅμως τὸ καταστρέφειν ἢ ἐθέτειν εἰς κίνῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ βασιλέως. Σάραστῶ λοιπὸν γνωστὸν, κύριε Λαχιλλιέρ σὰς παρακαλῶ, νὰ εἰ-

δοποιήσετε τὸν υἱὸν μου ὅτι δὲν ἐπιτρέπω πλέον αὐτῷ νὰ ἐξακολουθήσῃ κατέχων τὸ ἀξίωμα του. Δύο μέσα μου παρουσιάζονται πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ μου τούτου. Τὸ πρῶτον εἶνε νὰ μεταβῶ πρὸς τὸν βασιλέα καὶ νὰ τοῦ διηγηθῶ τὰς θλίψεις μου καὶ τὸν κίνδυνον, ὃν διατρέχουσι τὰ συμφέροντά του. Ἀλλὰ διὰ τοῦ μέσου τούτου θ' ἀπώλετο διὰ παντὸς ἡ τιμὴ τοῦ μαρκησίου, τοῦ υἱοῦ μου, δισταζῶ δὲ νὰ τὸ μεταχειρισθῶ, καίτοι ἐκεῖνος τόσον ὀλίγον ἐμερίμνησε περὶ τῆς ἰδικῆς μου. Τὸ δευτέρον μέσον εἶνε νὰ πεισθῇ ὁ κύριος Λουβοά νὰ διακηρύξῃ δημοσίᾳ τὴν ἀποστροφὴν ἣν αἰσθάνεται πρὸς τὸ ἔργον του καὶ τὸν φόβον του μὴ δὲν εὐδοκίμησῃ ἐν αὐτῷ. Δύναται μετὰ τοῦτο νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν βασιλέα του ἐν τῷ στρατῷ ὡς ἀξιωματικός, ἢ ν' ἀναλάβῃ ἀξίωμα τι ἐν τῇ Αὐλῇ. Τοιοῦτοτρόπως ὁ υἱός μου ἀποφεύγει τὸ σκάνδαλον καὶ θὰ διατηρήσῃ ἴσχυος τι τιμῆς. Εὐαρεστήθητε ἄρα, κύριε Λαχιλλιέρ, νὰ ὑποχρεώσητε ἓνα πατέρα, ὅστις θὰ σὰς εἶνε ἑσσεὶ εὐγνώμων.

»Μετὰβητε νὰ εὑρητε τὸν κύριον Λουβοά, εἰδοποιήσατέ τον νὰ καταστήσῃ διὰ δημοσίας ὁμολογίας ἔγκυρον τὸ τέχνησμά, ὅπερ θὰ μεταχειρισθῶ, καὶ αὐριον τὴν πρωΐαν, πρὸ τῆς ὥρας τοῦ συμβουλίου θὰ τὸν παραλάβω μετ' ἐμοῦ διὰ νὰ ὑποβάλλῃ εὐσεβάστως τὴν παραίτησίν του εἰς τὸν βασιλέα. Προσθέσατέ του διὰ νὰ μὴ λυπηθῇ ὅτι ἐσκέφθη ὅπως μὴ τὸ ἀξίωμα ἐξέληθῃ τῆς κατοχῆς τῆς οἰκογενείας μας. Γνωρίζετε τὸν συγγενῆ μου κύριον Λεπελλετιέ· εἶνε ἐργατικός ἄνθρωπος, ἀφωσιωμένος, ἰκανὸς καὶ πρόθυμος, ὅστις ἔδειξε πάντοτε πρὸς ἐμὲ ἀληθῶς υἱικὴν στοργήν. Τὸν προσεκάλεσα ἐκ τῆς ἐπαρχίας του. Εὐρίσκειται εἰς τὴν οἰκίαν μου ἑτοιμὸς καὶ αὐριον θὰ τὸν συστήσω εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, ὅπως εὐδοκήσῃ ν' ἀντικαταστήσῃ αὐτὸς τὸν κύριον Λουβοά.

»Πέποιθα ἐπὶ τὴν ὑμετέραν καλοκαγαθίαν, κύριε Λαχελλιέρ, καὶ ἐπὶ τὴν ἐγνωσμένην ὑμῶν ἐντιμότητα, ὅτι ἡ ἀπόφασίς μου θὰ περιέληθῃ ἄνευ θορύβου εἰς γνῶσιν τοῦ υἱοῦ μου καὶ ὅτι αὐριον τὴν μεσημβρίαν ἢ ὑπόθεσις θὰ εἶνε περαιωμένη ἄνευ σκανδαλοῦ.»

Καθ' ὅσον ἀνεγίνωσκεν ὁ Λουβοά ὡχρῶν ἐκίνει τὸ ἀπείσιον χαρτίον εἰς τὰς τρεμοῦσας χεῖρας του· ψυχρὸς ἰδρῶς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου του. Ὁ Λαχιλλιέρ προὐχῶρει ἤδη τείνων τὰς χεῖρας ὅπως τὸν ὑποβαστάσῃ, διότι τὸν ἔβλεπε κλονιζόμενον. Τέλος ἡ καρδίᾳ του ὑπερῆξε χεῖλις· δάκρυα ἀνέβλυσαν εἰς τὰ βλέφαρά του καὶ ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς, ἣν οἱ θολωθέντες ὀφθαλμοὶ του δὲν ἔβλεπον πλέον.

Ἡ θλιβερὰ αὕτη κατάστασις διήρκεσεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς. Ὁ Λαχιλλιέρ παρηκολούθει μετὰ χαρᾶς τὴν πάλην τοῦ ἰσχυροῦ ἐκείνου χαρακτῆρος κατὰ τῆς ἀλαζονίας καὶ τοῦ ἐλέγχου τῆς συνειδήσεως.

Μετ' ὀλίγον ὁ νέος συνωφρῶθη· ἤρπασε τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του, χωρὶς νὰ

κυττάξῃ αὐτὸν κατὰ πρόσωπον, συνέπτυξε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πατρὸς του καὶ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ λέξιν εἰς τὰς μυρίας ἐρωτήσεις, ἃς τὰ βλέμματα τῶν πτοηθέντων συντρόφων του ἀπηύθυνον αὐτῷ μακρόθεν, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ἀνῆλθεν ἐφ' ἵππου, παρέλαβεν ἓνα μόνον ὑπηρετήν, φέροντα δέσμας πολλὰς ἐγγράφων, καὶ πορευθεὶς εἰς Παρισίους ἐκλείσθη εἰς τὸ γραφεῖόν του. Δὲν εἶδε ποσῶς τὸν πατέρα του· δὲν ἔσχε μετ' αὐτοῦ καμμίαν ἐξήγησιν· ἀλλ' αἱ δέσμαι τῶν ἐγγράφων τῆς διεκπεραιωθείσης ὑπηρεσίας ἀπεστάλησαν εἰς Φονταίνεβλώ κατὰ τὸ λυκαυγές.

Ἄλλη πληθὺς ἐγγράφων παρηκολούθησε τὴν πρώτην, καὶ ἐκείνην, ἄλλη κατόπιν. Ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας καὶ ὀκτῶ νύκτας ἀκαταπαύστως ἀπεστέλλοντο φακέλλοι ἐκ Παρισίων εἰς Φονταίνεβλώ, καὶ τὴν πρώτην ἐπιστολὴν διεδέχετο ἄλλη. Ἀπὸ τῆς συνεντεύξεώς του ἐκείνης μετὰ τοῦ Λαχιλλιέρ καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, παρὰ τὴν ὄχθην τῆς μεγάλης διώρυγος, ὁ κ. Λουβοά δὲν ἔπαυσε νὰ ἐργάζεται νυχθημερῖν μέχρι τοῦ θανάτου.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ ἀνὴρ· ἀλαζὼν καὶ ἰσχυρὸς τὴν θέλησιν. Νυμφευθεὶς ἑνωρίς, τὸ 1662, τὴν πλουσιωτάτην κληρονόμον καὶ τὴν μᾶλλον ἀξιέραιτον τῶν ἐν Γαλλίᾳ γυναικῶν, ἔθηκε τὰ θεμέλια τῆς κολοσσῆς περιουσίας, ἣν οὐδεὶς κλονισμὸς διετάραξεν ἐπὶ τριάκοντα ἔτη. Βραδύτερον αὐτὸς ἐπροστάτευσεν τὸν πατέρα του καὶ κατάρθωσε διὰ τῆς ἐπιρροῆς του νὰ τῷ ἀπονεμηθῇ τὸ ἀξίωμα τοῦ σφραγιδοφύλακος· παρετηρήθη δὲ ὅτι κομίζων εἰς τὴν σφραγίδα, τ' ἀπονευόμενα αὐτῷ παρὰ τοῦ βασιλέως, ὁ υἱὸς εἶπεν εἰς τὸν πρεσβύτην αὐτοῦ πατέρα τὰς λέξεις ταύτας, ἃς μόνον αὐτοὶ οἱ δύο ἠδύναντο νὰ ἐννοήσωσιν :

— Σὰς φέρω, κύριε, τὰ διδάκτρα καλοῦ μαθήματος.

Ὁ ἐργατικὸς καὶ φιλόδοξος βίος τοῦ Λουβοά, ὁ κατατριβόμενος εἰς ταξείδια καὶ ἀγῶνας, ἦτο ὑπόδειγμα αὐστηρότητος ἠθῶν ἀσυνήθους ἐν τῇ Αὐλῇ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. Ὡς ἠῤῥαζον τὰ τέκνα του, ἐμερίμνα περὶ τῆς ἐξασφαλίσεως τοῦ μέλλοντος αὐτῶν. Ποθῶν δικαίως νὰ ὑπερέχῃ πάντων καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ὑπερέχῃ τοῦ βασιλέως, εἰμὴ κατὰ ἓνα μόνον τρόπον, ἐπέμενεν εἰς αὐτόν. Τὸ ζῆν ἀγνώως ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του, ἐνῶ ὁ κύριός του ἐπολλαπλασίαζε τὰς παλλακίδας καὶ τὰ νόθα τέκνα του, ἦτο ἀφορμὴ χαρᾶς μεγάλης διὰ τὸν ἀλαζῶνα ὑπουργόν, ἢ δὲ αὐστηρότης αὕτη τῶν ἠθῶν του ἐταπεινῶν τὸν βασιλέα, χωρὶς νὰ μειωθῇ ἡ ὑπόληψις, ἣν οὗτος ἔτρεπε πρὸς τὸν εὐνοούμενόν του.

Δὲν ἔπραττε δὲ ταῦτα ἐξ ἀρετῆς ὁ κ. Λουβοά. Ἐξήσκει πάσας τὰς ἀρετὰς χωρὶς νὰ ἔχῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος καμμίαν. Δὲν ἦτο βεβαίως ἐνάρετος ὁ σκληροτραχηλὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ, ὁ διαττάσων νὰ πυρποληθῇ τὸ Παλατινάτον, ὁ ἐξοπλίζων διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου τοὺς καθολικοὺς κατὰ τῶν

Οὐγενότων, ὁ καταστρέφων ὀλόκληρον γαλλικὸν στρατὸν εἰς τὰς γαίαις τῆς Βώσσης, ὅπως διοχετεύσῃ τὸ ὕδωρ εἰς Βερσαλλίας, δικαιολογούμενος δὲ διὰ τὴν θνησιμότητα, τὴν δεκατίζουσαν τοὺς στρατιώτας, διὰ τῶν ἐξῆς λόγων :

— Εἶτε ἀποθνήσκει τις εἰς τὸν στρατόν, σκάπτων προχώματα, εἶτε ἀποθνήσκει ἐν Βώσῃ, σκάπτων δι' ὕδραγωγεία, πάντοτε ἀποθνήσκει ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ βασιλέως του.

IB'

Ο ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΗΣ ΒΡΟΣΜΑΝ

Ὁ Λουβοά δὲν ἦτο ἐνάρετος, ἀλλ' οὐδὲ καὶ προσεπάθει νὰ ἐπιδεικνύῃ ἀρετὴν καὶ ἐν τούτῳ ἀκριβῶς ἐνέκειτο ἡ ἰσχύς του. Οὐδέποτε ὑπῆρξε κῆρυξ καὶ ὑπέρμαχος ἀθθαδέστερος καὶ τυραννικώτερος τοῦ συμφέροντος τοῦ Κράτους, ἔστω καὶ ἂν τοῦτο ἦτο ἔγκλημα.

Ὁ Λουβοά ἠγάσθη. Ἡ εὐειδῆς κυρία Φρενοά, σύζυγος ἐνὸς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ὑπῆρξεν ἡ Μοντεσπᾶν του. Ὁ Θεὸς γινώσκει τὴν ἀμετρον χαρὰν, ἣν ἠσθάνθη ὁ βασιλεὺς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν καὶ οἶον θρίαμβον θεώρησε τὸ ἀμάρτημα ἐκεῖνο τοῦ ἀναμαρτήτου ὑπουργοῦ του. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἠθέλησε μόνον ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἠδύνατο, ὅπως πᾶς ἄλλος, νὰ ἔχῃ τὴν καρδίαν εὐαίσθητον καὶ ἡ κυρία Φρενοά, ἡ τόσον χαίρουσα, διότι ἐξετέθη, τάχιστα ἀνεπληρώθη διὰ τινος σχεδίου ἐκστρατείας κατὰ τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πασιγνώστου ἐκείνου σφάλματός του ὁ Λουβοά ὑπῆρξεν ἀνεξερεινήτος εἰς τὰς σχέσεις του. Αἱ παραφορὰι τοῦ βιαίου χαρακτῆρός του προσέκρουον κατὰ τῆς ἐργασίας κ' ἐξηφανίζοντο ἐν τοῖς συνδυασμοῖς διπλωματικῶ μυστηρίου.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀπέκτησε τὴν φήμην ταύτην τῆς φρονήσεως ὁ Λουβοά ἐν μόνον ἔσχε παράπτωμα.

Κατὰ τὸ 1672, ὅτε ὁ βασιλεὺς ὀργισθεὶς κατὰ τῶν Ὀλλανδῶν, ὤμοσε κατ' αὐτῶν μῖσος, ἀνακείμενον εὐθετον καιρὸν νὰ κηρύξῃ κατ' αὐτῶν τὸν πόλεμον, ὁ Λουβοά, τριάκοντα καὶ ἐνὸς ἔτους τὴν ἡλικίαν, πεπειραμένος, πλήρης ἀκμῆς καὶ προτιθέμενος νὰ ἐξασκήσῃ ἐν τῇ πολιτικῇ τὴν ρομαντικὴν φαντασίαν, δι' ἧς ἀκούοντως εἶχεν ἐφοδιασθῆ, ἀνεχώρησεν εἰς Ὀλλανδίαν μετὰ δύο βοηθῶν, δύο ὑπηρετῶν, ἐξ ὧν ὁ εἰς ὠμίλει τὴν γερμανικὴν, ὁ δ' ἕτερος ἦτο ὁ διάσημος Λαγκομπέρζ, ἀρκοῦντως γνωστὸς εἰς τὸν ἀναγνώστην, ὡς παρουσιασθεὶς ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἱστορίας.

Καὶ ὁ Λουβοά ἐπίσης ὠμίλει τὴν γερμανικὴν. Ὑπεκρίθη ὅτι ἦτο προμηθευτής, συνοδεύων δύο ἐμπόρους ταξιδιέοντας, χάριν προμηθειῶν διὰ τὰ μικρὰ τῆς Γερμανίας Κράτη. Αἱ προμήθειαι συνίσταντο εἰς νίτρον, πυρίτιδα, θρυαλλίδας καὶ σφαιρας τυφεκίων καὶ τηλεβόλων πάσης ὀλκῆς. Ἡ κατάστασις τῆς Ἐλευθέρας Κο-

μητείας εἶχεν ἐξαντλήσει πάντα τὰ ὀπλοστάσια τῆς Γαλλίας καὶ ὁ κύριος Λουβοᾶ ἐθεώρησε καλόν, ἀφοῦ ὤφειλε ν' ἀγοράσῃ πολεμοφόδια, νὰ στερήσῃ ὀλοσχερῶς τοὺς Ὀλλανδοὺς τῶν ἰδικῶν των, καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς ἔμελλε νὰ κηρύξῃ κατ' αὐτῶν τὸν πόλεμον. Ἡ ἐπίνοια, ὡς βλέπετε, δὲν ἤλεγχεν ἄνθρωπον στερούμενον φαντασίας.

Τὸ ἐπιχειρήμα ἦτο ἐπικίνδυνον. Οἱ Ὀλλανδοί, εἰς ὧν τὴν χώραν ὁ κύριος Λουβοᾶ προϋτίθετο νὰ διενεργήσῃ τὸ τοιοῦτο ἐμπόριον, συνεταράσσοντο, ὑποκινούμενοι ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος τῆς Ὀράνζης· συχνὰ ἦσαν αἱ ἀπαγχονίσεις εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Ἀγνης καὶ συχνοὶ οἱ φόνοι ἐν Ἀμστελδάμῳ. Ὑπώπτουν τοὺς πράκτορας τῶν κκ. δὲ Βίττ, τοὺς πράκτορας τοῦ Γουλιέλμου, τοὺς πράκτορας τῆς Γαλλίας. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι, ἂν ἀφίετο ἡ ἐκλογὴ εἰς τὸν ὄχλον, θ' ἀπηγγωνίζοντο μετὰ πλείονος ἐνθουσιασμοῦ. Ὁ Λουβοᾶ δὲν εἶχε γερμανικὴν προφορὰν ἀρκετὰ ἐντελῆ, ὥστε νὰ μὴ φοβῆται τὸν βρόγγχον, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελεν ἀναγνωρισθῆ.

Εὐτυχῶς ἐν Ὀλλανδίᾳ οἱ κάτοικοι πρῶτον εἶνε ἔμποροι καὶ ὕστερον πολῖται. Ὁ Λουβοᾶ ἔκαμε τὰς προμηθεῖας τοῦ νίτρου καὶ τῆς πυρίτιδος· ἐπλήρωσε διὰ γραμματίων καὶ συναλλαγματικῶν ἐπὶ τῶν κυριωτέρων ἀγορῶν τῆς χώρας, ἐπέβησε τὰς πραγματείας του εἰς πλοῖα, δούς ψευδῆ διεύθυνσιν, ἣν οἱ πλοίαρχοι εἶχον ἐντολὴν ν' ἀλλάξωσι κατὰ τὸν πλοῦν, τὰ δὲ πράγματα εὐδοκῶν οὕτω ἐπὶ ἓνα μῆνα.

Ὁ Λουβοᾶ εἶχε πολλὰς ἀσχολίας καὶ ἀλληλογραφίαν τεραστίαν. Εἶχε τὰς καθημερινὰς ἀγοράς, τὰς συνεντεύξεις, τὰς ἐπισκέψεις εἰς τὰς ἀποθήκας· ἔπρεπε νὰ καπνίζῃ πολὺ καὶ νὰ πίνῃ ποτὰ, διότι ἐν Ὀλλανδίᾳ καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος προξενεῖ δίψαν. Καὶ ἐν τούτοις μὲ ὄλας του, τὰς ἀσχολίας, δὲν εἴξευρε πῶς νὰ διέλθῃ τὰς ἐσπέρας.

Ἐπῆρχε τότε ἐν Ροτερδάμῃ, ἐντὸς κομψῆς οἰκίας, περικυκλωμένης ὑπὸ πλατάνων καὶ ὠκοδομημένης διὰ μαρμάρων, διὰ νὰ πλύνῃται εὐκολώτερον, γυνὴ ὠραία καὶ φιλάρεσκος, ἡ κυρία Βὰν Γκράαφτ, ἥς ὁ σύζυγος, ἐμμανὴς ὀραγγιστής, ἐταξείδευεν εἰς Ἰνδίας διὰ νὰ μὴ χαιρετίσῃ τοὺς κκ. Δὲ Βίττ, οὗς ἀπεστρέφετο.

Ὁ Βὰν Γκράαφτ αὐτὸς, ἦτο πλοῦσιος, ἑκατομμυριούχος. Ἐλάτρευε τὸν πρίγκηπα Γουλιέλμον τῆς Ὀράνζης καὶ ἠγάπα μόνον τὴν σύζυγόν του. Ὑπὲρ τοῦ πρώτου θὰ κατεκεραματιζέτο· ἀλλὰ θὰ ἐφόνευε τὴν ἄλλην, ἅμα τῇ πρώτῃ ὑποψίᾳ. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἦτο Ὀλλανδός, ἐπειδὴ εἶχε τραπέζας καὶ ἔπρεπε νὰ παραλαμβάνῃ χρήματα, ἐπειδὴ ὠπωσθήποτε αἱ ὑποθέσεις του ἔπρεπε νὰ διεκπεραιῶνται, ἀφῆκε τὴν σύζυγόν του ἐν Ροτερδάμῃ, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ γιγαντιαίου καταστήματός του, ὅπου ὁ Λουβοᾶ ἠγόρασε τὰς σπουδαιοτάτας τῶν προμηθειῶν του.

Ἡ κυρία Βὰν Γκράαφτ ἐκαλεῖτο Ἐλεονώρα. Ἦτο εἰκοσιπενταετής, εἶχεν ὀ-

φθαλμοὺς μέλανας ὡς ἔβενον· θὰ ἐξελάμβανέ τις αὐτὴν ὡς Γεωργιανὴν ἔχουσαν στυλινὸν τὸ δέρμα· αὐτὴν θὰ ὀνειροπόλησεν ὁ Ροῦβενς ὅτε ἐζωγράφησε τὰς Νηρηίδας. Ἦτο ἀγαθὴ Ὀλλανδὴ, ἀλλ' ἠγάπα τὰς φιλοφρονήσεις περισσώτερον ἀπὸ τὰ φλωρινία. Ὅτε εἶδε τὸν εὐεῖδη προμηθευτὴν, ὅστις ἐφαίνετο εὐγενέστερος τῶν Γερμανῶν καὶ πλουσιώτερος τῶν Ὀλλανδῶν, ὅστις εἴξευρε νὰ παρατηρῆ τὴν ἔμπορον, ἐνῶ ἠγόραζε τὸ νίτρον, ὅστις καίπερ ἔμπορευόμενος, ἐνίοτε ἀκουσίως ἐλάλει περὶ ἀνθῶν καὶ μουσικῆς, ἐνῶ συνωμολόγει ἀγορὰν προμηθειῶν ἐκ πεντακοσίων χιλιάδων φλωρινίων, ὅστις ἐπλήρωσε τοῖς μετρητοῖς καὶ ἠσπάζετο τὴν χεῖρα, ἥτις ὑπέγραφε τὴν ἐξόφλησιν, ἡ κυρία Βὰν Γκράαφτ ὑπέστη τὴν ἐπήρειαν τοῦ ἀνεκφράστου ἐκείνου γοήτρου, τὸ ὅποιον κέκτηται ἡ ἀβρότης καὶ ἡ εὐφυΐα. Ὁ Λουβοᾶ τὴν εὗρισκε χρήσιμον· αὐτὴ δ' ἐνόησεν ὅτι τὴν εὗρισκεν ὠραίαν· σχεδὸν οὐδέποτε ἔλειπεν ἀπὸ τὰς ἀποθήκας τῆς, διότι ἐκεῖ εἶχεν ἐργασίαν, αὐτὴ δ' ἐνόμισεν ὅτι ἠγόραζε τόσα πολλά, ἐπὶ τῷ λόγῳ μόνον νὰ τὴν βλέπῃ. Μετὰ τὰς ἡμέρας, ἃς αὐτὸς ἐζήτει, τῷ προσέφερον ἐκείνη τὰς ἐσπέρας, ἃς δὲν ἐζήτησεν. Ὁ Λουβοᾶ ἀπεδέχθη τὴν προσφορὰν καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπρόκειτο πλέον νὰ ὀμιλήσῃ περὶ ἀριθμῶν καὶ βαρελίων, ὀμίλησε περὶ ἔρωτος, τοσοῦτο μᾶλλον εὐχερῶς, ὅσον διότι, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, εἶχε καταστῆ ἐρωτῶληπτος.

Ἐν τοσοῦτῳ εἶχεν ἀνάγκη νὰ ἐκτελέσῃ περιδείαν ἐν Ὀλλανδίᾳ. Ἄλλ' ἡ Ἐλεονώρα Βὰν Γκράαφτ, διὰ νὰ τὸν κρατήσῃ πλησίον τῆς, παρέσχεν αὐτῷ τὴν ἐκδούλευσιν ν' ἀγοράσῃ διὰ λογαριασμόν του πᾶν ὅ,τι τῷ ὑπελείπετο. Ἐγένετο ἡ μεσίτριά του διὰ τὴν ἀγορὰν τῶν ἔμπορευμάτων, ἅτινα δὲν ὑπῆρχον εἰς τὰς ἀποθήκας τῆς. Ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας ὁ Λουβοᾶ ἔζησε κατὰ τὸ ἥμισυ κρυπτόμενος καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ὀρατὸς ἐντὸς τῶν ἔμπορικῶν γραφείων ἢ ἐπὶ τῆς παροχθίου ὁδοῦ τῆς Μείσης, εἰς τὰς αἰθούσας ἢ εἰς τοὺς ἰδιαιτέρους θαλάμους τῆς μαρμαρινῆς οἰκίας καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῶν δεκαπέντε ἡμερῶν, ἃς διήλθεν ἐν Ροτερδάμῃ, ἐλησμόνησε τὴν κυρίαν Λουβοᾶ, τὰ τέκνα του καὶ τὴν ἀρετὴν του, μὴ λησμονήσας ὅμως κατ' εὐτυχίαν καὶ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως, ἐνῶ εὗρισκετο πλησίον τῆς κυρίας Βὰν Γκράαφτ. Οὐδέποτε ὁ βασιλεὺς ἐξυπηρετήθη κάλλιον.

Ἄλλ' αἱ ἡδοναὶ τοῦ κόσμου εἶνε ἐφήμεροι. Ἀφοῦ ἡ κυρία Βὰν Γκράαφτ καὶ ὁ Λουβοᾶ ἐξήντησαν ὄλας τὰς δημοσίους καὶ ἰδιωτικὰς ἀποθήκας τῆς Ὀλλανδίας, ἀφοῦ ἐδαπανήθησαν ἑπτὰ ἑκατομμύρια, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀπὸ τῆς Ἀμβέρσης μέχρι τῆς Οὐτρέχτης οὔτε μία σφαῖρα, οὔτε μία θρυαλλίς, οὔτε μία λίτρα πυρίτιδος μὴ φέρουσα τὴν σφαγίδα τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ προμηθευτοῦ Βρόσμιν — αὐτὸ ἦτο τὸ ψευδώνυμον ὅπερ ἐξέλεξεν ὁ Λουβοᾶ — ἀφοῦ μετὰ τὸν

ἐν Κάνναϊς θρίαμβον ἐρρίπτετο εἰς τὴν ἔκλυσιν τῆς Καπύης, ἐσπέραν τινὰ εἰς Λέυδα, ὅπου εἶχον μεταβῆ χάριν περιπάτου, ἐνῶ ὁ Λουβοᾶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Ἐλεονώραν διὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἀκατίου, ἀνεγνωρίσθη παρὰ τινος, ὅστις ἀνέκραξεν :

— Ἴδου ὁ κύριος Λουβοᾶ !

Εὗρισκετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπὶ τῆς παροχθίου ὁδοῦ πλῆθος ἀρκετὸν ἐπαίτων καὶ ἀέργων, οἵτινες παρατηροῦσι πάντα εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένοι καὶ τείνουσι τὸν πῖλον εἰς πᾶσαν χεῖρα, φέρουσαν περιχειρίδας ἐκ τριχάπτων. Τὸ ὄνομα τοῦ Λουβοᾶ ἐν Ὀλλανδίᾳ ἔχαιρε φήμην δυσάρεστον. Αὐτὸς ἦτο ὁ ἀποκρούσας τὰς φιλικὰς προτάσεις, τὰς γενομένας παρὰ τῆς Ὀλλανδίας πρὸς τὸν Λουδοβίκον ΙΔ'. Ἐγίνωσκον ὅτι ἦτο ὁ φαντακὸς καὶ εὐπειθέστατος θεράπων τοῦ βασιλέως - Ἡλίου, τοῦ ἐχθροῦ τῶν Ὀλλανδῶν. Ὁ φέρων τὸ ὄνομα Λουβοᾶ εἰς παρνομοίαν στιγμὴν καὶ μὴ ἀπαρνούμενος αὐτό, ἔτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ κατακεραματισθῇ.

Ὁ Λουβοᾶ δὲν ἀφῆκε νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ κραυγὴ. Χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Βὰν Γκράαφτ ἔσπευσε τὸ βῆμα. Εἰς μάτην ἔντρομος, ἡμιθανὴς ἐκ τῆς ἀνησυχίας, ἠρώτα ἐκείνη τὸν ψευδῆ ἔμπορον· εἰς μάτην τὸν ἰκέτευσεν μετ' ὄλης τῆς εὐγλωττίας ἐρώσης γυναικός, τρεμούσης ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἠπατήθη. Ὁ Λουβοᾶ δὲν ἀπῆντα· ἐνῶ δὲ ὁ Λαγκομπέρζ καὶ ὁ ἕτερος ὑπηρέτης ἀπεμάκρυνον ἢ συνέχον τοὺς περιέργους, αὐτὸς ἔφθασε μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ πράσπειον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ταχυδρομικὸν ὄχημα, ἐπέθηκεν ἐν φίλημα εἰς τὸ μέτωπον τῆς ταλαιπώρου λιποθύμου γυναικός καὶ ἔφθασε ταχέως εἰς τὰ σύνορα, ὅπου οἱ σύντροφοί του τὸν συνήντησαν μετ' ὀλίγον.

*Ἔπεται συνέχεια.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώνοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον : τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φωτεινὴν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, τὸν *Μεθύσου Τέλος*, τὸν *Εὐτυχὴ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυλίαν*.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— "Όπως θέλετε. Ἄλλὰ πρέπει νὰ ἔξευρετε ὅτι καὶ ὁ δικαστὴς θὰ σὰς ἐρωτήσῃ πού εὐρήκατε τὰ χρήματα, τὰ ὅποια ἠθέλατε νὰ καταθέσετε εἰς τὰ μεταλλεῖα τοῦ Κολοράδου. Νομίζετε ὅμως ὅτι θὰ πιστεύσῃ ὅτι τὰ οικονομήσατε ἐκ τοῦ μισθοῦ σας δύο ἐτῶν, μισθοῦ πεντακοσίων φράγκων κατὰ μῆνα, ὡς εἴμεθα ἀκριβῶς πληροφορημένοι;

— "Ὁχι, διότι μόνον δύο χιλιάδας οικονομήσα καὶ τίποτε πλέον.

— Καὶ τὸ περιπλέον πόθεν ἔρχεται; Ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ εἰσίγα, ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία του ἐδήλου ὅτι δύο αἰσθήματα εὐρίσκοντο εἰς διαμάχην ἐν ἑαυτῷ, ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία νὰ δικαιολογηθῇ καὶ δισταγμὸς τῆς καταδικάζων αὐτὸν εἰς σιωπὴν.

— Θὰ ἐξηγηθῶ πρὸ τοῦ ἀνακριτοῦ, εἶπε τέλος, καὶ ζητῶ νὰ τὸν ἴδω ἀμέσως. Ἡ γελοία αὐτῆ παρωδία τῆς δικαιοσύνης πολὺ διήρκεσε, καὶ λυπούμαι, διότι ἔδωκα πίστιν.

— Παρωδία! Ἡ λέξις εἶνε ὑπερβολικὴ.

— "Ὁχι ὅσον ἤθελα. Τί σημαίνει ἡ ἀνακρισις αὐτῆ ἔχουσα μάρτυρα ἕνα ὑπηρέτην; Καὶ ἀπὸ πότε ὀδηγοῦν διὰ πανουργίας τὸν κατηγορούμενον εἰς τὸ σπίτι δὲν ἤξεύρω τίνας; ὅλας σας εἶνε ὑπουλα καὶ ἀμφίβολα καὶ διακρήρυττω ὅτι δὲν θὰ βγάλω λέξιν ἀπὸ τὸ στόμα μου, ἕως ἂν εὐρεθῶ πρὸ ἀνθρώπου ἔχοντος τὴν ἐξουσίαν νὰ μὲ ἀνακρίνῃ.

— Ὑπομονή! θὰ εὐρεθῆτε καὶ ἴσως ταχύτερον παρ' ὅτι φαντάζεσθε. Μόνον νὰ σὰς πῶ ἀκόμη κάτι τι. Πρέπει νὰ φέρω εἰς πέρας τὴν ἐντολὴν πού ἔλαβα διὰ νὰ ἡσυχάσω καὶ τὴν συνείδησίν μου. Εἶσθε ἐλεύθερος νὰ μὴ ἀποκριθῆτε. Μόνον νὰ μὲ ἀκούσετε θέλω. Μάθετε ὅτι ὁ κλέπτης, ὅποιος καὶ ἂν ἦνε, δὲν εὐχαριστήθη εἰς ταῖς πενήντα χιλιάδες ἐκ τῶν ἑκατομμυρίων, ἀλλὰ ἐπῆρε καὶ ἕνα κιβωτίδιον.

— Ἐνα κιβωτίδιον;

— Ναί, ἕνα κασάκι πού περιεῖχε χρωματῶνα.

— Καὶ ἀνῆκεν εἰς ἕνα Ῥώσον.

— Ἀ, ἄ, τὸ ἔξερατε καὶ αὐτό;

— Βέβαια!

— Καὶ πῶς;

— Ἡμουν ἐκεῖ, ὅταν ὁ κάτοχός του ἦλθε καὶ εἶπεν εἰς τὸν κύριον Δορζέρ, ὅτι ἐσκόπευε τὴν ἐπαύριον νὰ τὸ παραλάβῃ.

— Πολὺ καλὰ. Καὶ δὲν ἤξεύρετε τίποτε περισσότερον;

— "Ὁχι. Ἐφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι τὸ ἴδιο βράδυ.

— Καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ ὅταν εἰς τὰς ἐννεὰ ἐπῆγεν ὁ ταμίας, εὗρε τὸ χρηματικὸν κιβώτιον ἀνοικτὸν καὶ παρητήρησεν ὅτι τὸ κασάκι ἔλειπε. Τί λέτε γι' αὐτό;

— Τίποτε.

— Ἐμεῖς σκεπτόμεθα ὅτι ὁ κλέπτης εἶχε μεγάλην ἀδυναμίαν εἰς τὸ κασάκι καὶ ὅτι ἐπρομηθεύθη καὶ τὰς πενήντα χιλιάδας διὰ νὰ διαβῇ εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

— Πολὺ πιθανόν.

— Καὶ ὅταν λέγω ὑμεῖς: ὀμιλῶ περὶ τοῦ ταγματάρχου κυρίου Βορισώφ, ὁ ὁποῖος εἶχε καταθέσει τὸ κιβωτίδιον αὐτὸ εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κυρίου Δορζέρ καὶ ὁ ὁποῖος μὰς ἐδοθήθη πολὺ δραστηρίως καὶ εὐφυῶς. Ἰδική του ἦτο ἡ ἰδέα νὰ ἀναγγεῖλῃ διὰ τῶν ἐφημερίδων περὶ τοῦ πρακτορείου τῆς Ἀμερικῆς.

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος σὰς εἶπε νὰ μὲ φέρετε ἐδῶ, ἀντὶ νὰ μὲ ὀδηγήσετε εἰς τὸν ἀνακριτήν;

— "Ὁχι, ἀπ' ἐναντίας ὁ ἀνακριτὴς διέταξε νὰ σὰς φέρω εἰς ἀντιπαράστασιν μὲ τὸν ἐνάγοντα· αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰσθε εἰς τὸ μέγαρον τοῦ ταγματάρχου Βορισώφ.

— Ὁ δικαστὴς, ὁ ὁποῖος σὰς διέταξε νὰ μὲ φέρετε ἐδῶ, ἔχει πολὺ κακὴν μέθοδον νὰ προβαῖνῃ εἰς τὰς ἀνακρίσεις του, εἶπε ψυχρῶς ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ.

— Δὲν εἶμαι ὁ κατ'ἀλληλος διὰ νὰ ἐκτιμῶ τὴν μέθοδόν του, ἀπήντησεν ὁ πρᾶκτωρ. Ἐπειτα ἔξευρετε πολὺ καλὰ ὅτι ὁ ἀνακριτὴς εἶνε ἐλεύθερος νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως θέλῃ, ἐξετάζων τὴν συνείδησίν του.

— Ἔστω! Τότε ὅμως τί περιμένετε διὰ νὰ μὲ προυνεσιάσετε εἰς τὸν κύριον Βορισώφ;

— Τίποτε. Ἐτελείωσαν αἱ ἐρωτήσεις μου καὶ τώρα θὰ σὰς δεχθῇ ὁ ταγματάρχης. Ἀκολουθήσατέ με, παρακαλῶ.

Ὁ κύριος Βριαρὴς ἠγέρθη καὶ ἔδειξε θύραν εἰς τὸ βᾶθος τοῦ δωματίου κειμένην. Ὁ Ροβέρτος ἔσπευσεν εἰς τὴν πρόσκλησιν. Ὁ κύριος Βριαρὴς ἠνοιξε τὴν θύραν καὶ τὸν ἀφῆκε νὰ εἰσέλθῃ πρῶτος. Ἡ εὐγένεια αὐτῆ εἶχε τὸν σκοπὸν τῆς.

Δὲν φεύγει τις ὅταν ἔχη ἄλλον ὀπισθὲν του. Καὶ ἦσαν δύο ὀπισθεν τοῦ Ροβέρτου, ὁ κολοσσὸς καὶ ὁ πρᾶκτωρ διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσωσιν ἀπὸ πάσης μελετωμένης φυγῆς.

Ὁ Ροβέρτος ὅμως δὲν ἐσκέπτετο νὰ φύγῃ. Εἰσῆλθεν ὑπερηφάνως καὶ λίαν ἐξεπλάγη ὅτε εἶδεν ἑαυτὸν μόνον, κλεισθείσης κατόπιν αὐτοῦ τῆς θύρας, ἐντὸς μεγάλης στοᾶς, γῶλλ, ὡς λέγουσιν οἱ Ἄγγλοι. Ἡ ὑψηλὴ ὀροφὴ, ἐσχηματισμένη ἐκ διαδοικιδίων σταυροειδῶς τεθειμένων καὶ οἱ πεποικιλιμένοι τοῖχοι ἔδιδον σοβαρὰν ὄψιν εἰς τὸ δωματίον τοῦτο, τὸ φωτιζόμενον μετρίως ὑπὸ παραθύρων δεκαπέντε πόδας ἄνωθεν τοῦ ἐδάφους ἐκτισμένων.

Χωροδεσπότης τοῦ Μέσου Αἰῶνος ἤθελεν εὐχαρίστως δεχθῆ τὸς ὑποτελεῖς του ἐκεῖ ὅπως τοὺς ἀπονεύμῃ δικαιοσύνην.

Πρὸ τῆς ἐστίας, ἔθνα ἕκαιε πῦρ ζωηρόν, ὑπῆρχον δύο κλιντῆρες, ἐκ γλυπτοῦ ξύλου καὶ ἐπὶ τραπέζης ὀλίγον περαιτέρω, συλλογὴ ἀνατολικῶν καπνοσυρίγγων, καὶ κιβώτια σιγάρων. Ὁ οἰκοδεσπότης ὅμως δὲν ἦτο ἐκεῖ καί, ὡς ὑπέθεσεν ὁ Ροβέρτος,

ἐπερίμενε νὰ τῷ γνωστοποιήσῃ ὁ κύριος Βριαρὴς τ' ἀποτελέσματα τῆς ἀνακρίσεώς του.

Πᾶν ὅ,τι συνέβη, ἐφάνη λίαν ἀσύνηθες εἰς τὸν Ροβέρτον· δὲν εἶχε γνώσεις ἀρκούσας τοῦ ποινικοῦ κώδικος, ἀλλ' ἐγίνωσκεν ὅ,τι ἡ Γαλλικὴ δικαστικὴ ἐξουσία δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ τροποποιῆται κατὰ φαντασίαν, καὶ σχεδὸν ἐπίστευεν ὅτι ταῦτα ἐγένοντο ἐκ συμπαιγνίας.

Δὲν ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ἐν ἀβεβαιότητι. Θύρα κεκρυμμένη ἐν τῷ στανιδώματι ἠνεώχθη ἀθορύβως καὶ ἐνεφανίσθη ὁ κύριος Βορισώφ. Ὁ Ροβέρτος τὸν εἶχεν ἰδεῖ μέχρι τοῦδε ἐν πολιτικῇ στολῇ, παρισινὸν τέλειον, καὶ ἐδυσκολεύθη κάπως νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τῶν βαθυπλούτων καὶ ἀρχόντων Ῥώσων.

Μετὰξινον ὑποκάμισον, βελουδίνον κεντητὸν καφτάνιον, εὐρείας ταρταρικῆς περισκελίδας, καὶ τουρκικὰ πασοῦμια. Προσέκλινεν ἐλαφρῶς, καὶ ἐκάλεσε τὸν νέον νὰ καθῆσθαι.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Ροβέρτος ἐντόνως, πιστεύω ὅτι θὰ μοῦ ἐξηγήσετε διατί μ' ἐσύρατε ἐδῶ μεταχειρισθέντες πανουργίαν, τὴν ὁποίαν ἀποφεύγω νὰ ὀνομάσω.

— Τὸ γνωρίζετε καλῶς, κύριε, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ ταγματάρχης. Ὁ πρᾶκτωρ, ὁ ὁποῖος σὰς ἔφερεν ἐδῶ, σὰς εἶπε περὶ τίνος πρόκειται.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχει ἔνταλμα κατ' ἐμοῦ, ἀλλὰ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἶνε ψεῦμα καὶ ὅτι διατελεῖ ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας.

Ὁ κύριος Βορισώφ ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν καὶ εἶπε μετ' ἠπιότητος, ἥτις ἐξέπληξε τὸν Ροβέρτον.

— Μοῦ φαίνεται, κύριε, ὅτι δὲν ἐπροσέξατε πολὺ. Τίς ἡ χρεια νὰ ἐξετάζετε τὸ ἔγκυρον τῆς ἰσχύος ἐνὸς πρᾶκτορος, ἐνῶ πρόκειται περὶ πραγμάτων ἐνδιαφερόντων τὴν τιμὴν σας; Παραδέχεσθε ὑποθέτω ὅτι ἐγένετο κλοπὴ εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ καὶ ὅτι σὰς κατηγοροῦν;

— Μὲ κατηγορεῖτε, καὶ ὄχι μὲ κατηγοροῦν.

— Ἐγὼ καὶ ἄλλοι. Ἄλλ' ἀδιάφορον. Πρῶτον πάντων πρέπει νὰ δικαιολογηθῆτε. Ἔστω καὶ ἐγὼ μόνος ἂν σὰς θεωρῶ ἔνοχον, ὁ εὐπατρίδης πρέπει νὰ ἐνδιαφέρεται περὶ τῆς γνώμης ἐτέρου εὐπατρίδου.

— Λησμονεῖτε ὅτι δὲν εἶμαι ἐλεύθερος. Ἐὰν εὐρισκόμεθα εἰς οὐδέτερον ἔδαφος, ἤθελα σὰς ἀποδείξει ὅτι δὲν εἶμαι κλέπτης, καὶ εἶτα θὰ σὰς ἐξήτουν ἰκανοποίησιν διὰ τῶν ὀπλων. Ἐδῶ, ἐν τῷ οἴκῳ σας, ἀρνοῦμαι πᾶσαν ἀπάντησιν.

— Ἐχετε ἄδικον, διότι ἀπ' ἐμοῦ ἐαρτᾶται ἡ ὑπόθεσις αὐτῆ νὰ ἔχη συνεπίαις ἢ νὰ μείνῃ μέχρις ἐδῶ.

— Μήπως νομίζετε ὅτι θὰ ἐπιβλήθητε εἰς τὴν δικαιοσύνην; Δὲν εὐρισκόμεθα εἰς τὴν Ῥωσσίαν.

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου. Εἰς ὅλας τὰς χώρας ὁ καταγγέλων ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀποσύρῃ τὴν καταγγελίαν του.

— Ὄστε, εἰς σὰς ὀφείλω τὴν κράτη-

σίν μου, διότι εύρισκομαι υπό κράτησιν, δέν θά τὸ ἀρνηθῆτε.

— Ὑπὸ προσωρινῆν κράτησιν.

— Δηλαδή εἴσθε κύριος νὰ μὲ διαθέσετε ὅπως θέλετε. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι οὐδὲ λέξιν πιστεύω.

— Ἀκούσατέ με ἀπαθῶς, κύριε, καὶ τότε θά κρίνετε περὶ τῆς θέσεώς σας. Ἐνεπιστεύθην εἰς τὸν κ. Δορζέρ τὸν τραπεζίτην μου ἓνα κιβωτίδιον, τὸ ὁποῖον μοῦ εἶνε τῆς πρώτης ἀνάγκης, ὄχι διότι περιεῖχε χρηματικὰς ἀξίας, ἀλλὰ ἔγγραφα σπουδαῖα διάφορα. Τὸ κιβωτίδιον αὐτὸ ἐξηφανίσθη καὶ ἔχω ἰσχυροὺς λόγους νὰ πιστεύω ὅτι τὸ ἐπῆρε κάποιος, ὁ ὁποῖος ἔχει μέγα συμφέρον νὰ οἰκαιοποιεῖθῃ αὐτὰ τὰ ἔγγραφα.

Σᾶς κατ' ἀρχὰς δέν σας ἐσκέφθη. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὁ κύριος Δορζέρ μὲ ἐρώτισε διάφοροι περιστάσεις, τὰς ὁποίας ὁ πράκτωρ σας ἀπηρτίμῃσε σας ἐπεδάρουναν. Τὸ σπουδαῖον εἶνε τὸ κιβωτίδιόν μου, τὰ λοιπὰ δέν εἶνε τίποτε.

— Καὶ λέγετε τίποτε, κλοπὴν πενήντα χιλιάδων φράγκων; εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Ροβέρτος.

— Ναί, διότι ὁ κύριος Δορζέρ αὐτὴν τὴν ποσότητα τὴν θυσιάζει καὶ ἐν ἀνάγκῃ τὰς δίδω ἐγώ. Ἄν αὐτὰ μόνον ἔπεσαν ἢ ὑπόθεσις ἦθελε μείνει μεταξύ μας. Ἐγὼ ἐννοῶ νὰ εὔρω τὰ ἔγγραφα μου, καὶ ἐπὶ πολὺ ἐδίστασα ὅτι τὰ εἴχετε σεῖς. Ὁμολογῶ μάλιστα ὅτι ἂν δέν ἐλέγατε εἰς τὸν πράκτορα ὅτι ἔχετε πενήντα χιλιάδες μαζί σας δέν ἦθελα ὠθήσει μέχρις ἐδῶ τὸ πρᾶγμα· ἀλλὰ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἐκλάπησαν ἀπὸ τὸν κύριον Δορζέρ, τὰ ἔχετε σεῖς.

— Ἀπηζήσω νὰ εἰπῶ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ποῦ τὰ εὔρον· σας τὸ λέγω, τὰ ἔλαβα πρὸ τριῶν ἡμερῶν.

— Ἀπὸ τινος.

— Ἀπὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον τὰ ὤφειλεν εἰς τὸν πατέρα μου καὶ δέν τὰ εἶχεν ἔτι πληρώσει.

— Τὸ ὄνομά του;

— Δέν τὸ γνωρίζω. Μοῦ ἔφεραν τὸ ποσὸν εἰς τὸ σπίτι μου εἰς φάκελλον μὲ γράμμα, τὸ ὁποῖον ἔλεγεν ὅτι ἐδυνάμην νὰ δεχθῶ τὰ χρήματα ἄνευ διαταγμοῦ, διότι μοῦ ὤφειλοντο.

— Ἐφυλάξατε τὸ γράμμα;

— Ναί, τὸ ἔχω μαζί μου.

— Μοῦ τὸ δείχνετε;

— Ὁχι, θά τὸ δεῖξω εἰς τὸν ἀνακριτήν.

— Δέν σας συμβουλεύω νὰ τὸ κάμετε αὐτό. Ἡ δικαιολόγησις αὐτὴ θά φανῇ ὅλως διόλου ἀνεπαρκῆς εἰς ἓνα ἀνακριτήν, καὶ ἐγὼ νὰ σας πῶ δέν τὴν πολυδέχομαι.

Ἐρχομαι λοιπὸν τώρα εἰς τὴν ἐκτύλιξιν τῆς ὑποθέσεως. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἐκεῖνος ποῦ ἐπῆρε ταῖς πενήντα χιλιάδαις, ἐπῆρε βέβαια καὶ τὸ κασάκι μου. Καὶ ἐκεῖνος ποῦ ταῖς πῆρε εἴσθε σεῖς. Ὡστε ἔχετε τὰ ἔγγραφα μου ἢ τοῦλάχιστον ἔξυρετε ποῦ εἶνε. Σᾶς ζητῶ νὰ μοῦ τὰ δώσετε, ἢ ἂν, καθὼς φοβοῦμαι, τὰ

ἔχετε μεταβιβάσει εἰς ἄλλους, νὰ μὲ κάμετε νὰ τὰ πάρω.

— Ἐξκολλοθεῖτε νὰ μὲ ὑβρίζετε, εἶπε περιφρονητικῶς ὁ κ. δὲ Καρνοέλ.

— Σκεφθῆτε καλὰ τί σας προτείνω, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ Ροβέρτου.

Εὐρίσκεσθε αὐτὴν τὴν στιγμήν πρὸ τοῦ βραθροῦ, καὶ ἂν ἡ δικαιοσύνη ἐπιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως, ἀπωλέσθητε. Τὰ πάντα εἶνε καθ' ὑμῶν. Ἡ ἐξήγησις ποῦ μοῦ ἐδώκατε πρὸ ὀλίγου εἶνε ὀλοτελῶς ἀπαράδεκτος. Ἐνα μέσον ἔχετε μόνον νὰ σωθῆτε καὶ εἶνε αὐτό: Εἰπέτε μοι τί ἐκάματε τὸ κασάκι μου καὶ σας δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι αἱ καταδιώξεις θά παύσουν ἀμέσως· θά εἰπῶ εἰς τὸν ἀνακριτήν ὅτι εὐρήκα τὰ ἔγγραφα μου καὶ θά στείλω εἰς τὸν κύριον Δορζέρ, δι' ἀγνώστου ἀνθρώπου, πενήντα χιλιάδες φράγκων· περιπλέον δὲ θά ὑπάγω εἰς τὸν κύριον Δορζέρ καὶ θά εἰπῶ ὅτι ἀδίκως σας ὑπωπτεύθη, θά τὸν βεβαιώσω δὲ ὅτι γνωρίζω τὸν κλέπτην. Σᾶς ὀρκίζομαι ὅτι δέν θά μείνη κανὲν ἔχνος τῆς καθ' ὑμῶν κατηγορίας.

— Οὔτε ἀκόμη καὶ εἰς τὸν νοῦν ἐκεῖνου ὅστις μὲ ἀνέκρινεν; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος μετὰ πικρίας.

Ὁ συνταγματάρχης ἐσκέφθη ἐπὶ μικρόν, καὶ εἶπεν ἐγείρων τὴν κεφαλὴν, ὡσεὶ λαβὼν ἀπόφασιν ὀριστικὴν.

— Βλέπω, ὅτι ἔφρασεν ἡ ὥρα νὰ σας εἰπῶ ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

— Ὅλην τὴν ἀλήθειαν! Μέχρι τοῦδε λοιπὸν μοῦ τὴν ἐκρύπτατε;

— Δέν σας εἶπα τὰ πάντα. Καὶ ἐπειδὴ δισταζέτε νὰ δεχθῆτε ὅτι σας προτείνω, πρέπει νὰ γνωρίζετε τὴν θέσιν σας ὅποια εἶνε.

Σᾶς κρατεῖ μία σκέψις, τὴν ὁποῖαν ἐννοῶ. Ἀμφιβάλλετε ἂν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ σταματήσω ἀρχαμένην ἀνάκρισιν, καὶ πρὸ πάντων λέγετε, ὅτι ἂν ἐγὼ σιωπήσω, ἂν σιωπήσῃ καὶ ὁ κύριος Δορζέρ, βεβαίως ὁ πράκτωρ, ὁ ὁποῖος σας ἀνέκρινε, μπορεῖ νὰ λέγῃ ὅτι θέλει, ἀφοῦ μάλιστα ἔξυρει πῶς ἔχετε πενήντα χιλιάδες φράγκα, τὸ ποσὸν ἀκριβῶς ὁποῦ ἐκλάπη. Ἐ! μένετε ἡσυχος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δέν θά πῆ τίποτε, ἐπειδὴ εἶνε ἰδικὸς μου.

— Πῶς ἰδικὸς σας;

— Ναί, δέν εἶνε ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Εἶνε Ρῶσος καὶ ἐπιστάτης μου.

— Ὡστε, κύριε, ἐψεύσθητε, ὅτε ἐβεβαιώσατε ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἐπελήφθη τῆς ὑποθέσεως.

— Μετεχειρίσθητε λέξιν, διὰ τὴν ὁποῖαν θά μετανοήσετε κατόπιν, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, χωρὶς νὰ συγκινηθῇ τὸ παράπαν.

— Λοιπὸν παίζομεν κωμῳδίαν ἐδῶ. Ἐκεῖνος ὁ γελοῖος ποῦ εἶχε τὴν τόλμην νὰ μὲ ἀνακρίνῃ ἦτο ὁ ἐπιστάτης σας. Καὶ ὁ ἄλλος, ὁ ἐλεεινός, θά ἦτο βέβαια ὑπηρέτης σας.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἴσιπος

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΕΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἐάν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων
λαλοῦ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ
μη ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἤχηρ ἢ κυμ-
βαλον ἀλαλῶν. ΠΑΥΛΟΣ.

Ἐπιχειρῶ νὰ σας διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν ἑνὸς ἀνθρώπου τοῦ κόσμου. Πιστεύω ὅτι ἐννοεῖτε περὶ τίνος πρόκειται. Εἰξέυρετε, βεβαίως, ποῖοι αὐτοκαλοῦνται σημερον ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, καὶ, ὅπισθεν τοῦ ὠραίου τίτλου ὀχυροῦμενοι, τὰ αἰσχιστά καὶ τὰ φρονέστατα ἀποτολμῶσι, σκάνδαλον μὲν τοῖς ἄλλοις, ὀλετήρες δ' ἐαυτῶν γινόμενοι.

Πρὸ πάντων σας βεβαιῶ ὅτι ἡ ἱστορία μου δέν εἶνε μῦθος· εἶνε γεγονός, οὔτινος μάλιστα αἱ τελευταῖαι σκηναὶ διεδραματίσθησαν πρὸ τῶν ὀμμάτων μου. Ἡ φαντασία μου οὐδὲως ὑποδοθεῖ τὴν ἀφήγησιν, οὐδὲ συναρμολογεῖ κατὰ το δοκοῦν ἀληθῆ τινα ὑπόθεσιν εἰς τεχνικὸν διήγημα μὲ ἀρετὰς καὶ ἀξιώσεις· μόνη ἡ κρίσις ἐνεργεῖ διὰ τὴν πολλαχῶ φιλοσοφικὴν ἐξέτασιν γεγονότων, ἅτινα ὀφείλονται κυρίως εἰς τὴν ἔρευναν καὶ εἰς τὴν ἰδίαν ἀντίληψιν. Ὁ τύπος τοῦ ἡρώδους μου εἶνε τύπος γενικευθεὶς ἀπὸ τίνος καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἀλλ' εἰσέτι ἀνεξερσηνῆτος· ἡ δρασίς του εἶνε κατὰ πάντα ἀληθῆς καὶ πραγματικὴ, ὡς αἱ σκέψεις του καὶ τὰ αἰσθηματὰ του, τὸ δὲ ὄφελος τῆς ἀπεικονίσεώς του ἀνατιρηρῆτος οὐχὶ ἀνάξιον λόγου.

Καὶ ἓνα μόνον τῶν τρεπομένων τὴν αὐτὴν ὁδὸν—καὶ εἶνε πολλοὶ ἀτυχῶς—τῶν τυφλῶς χωροῦντων πρὸς τὸ βάρβαρον, εἰς ὃ πίπτει ἐπὶ τέλους ὁ ἥρωϊς μου. ἐάν σώσω, τὸ ἔργον ἔσται ὑπεράνω παντὸς πόνου καὶ πάσης ἄλλης ἱκανοποιήσεως.

Α'

“Ὁμορφος κόσμος ἠθικός,
ἀγγελικὰ πλασμένος.”

Ὑπὸ πελώριον σῶμα καὶ τεραστίαν μύων ἰσχύν, κρύπτεται συχνάκις ἡ ἀγαθωτέρα ψυχὴ. Τοῦτο ἀπδεικνυε σὺν ἄλλοις πολλοῖς καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Πλακιώτης, κάτοικος Μεγάρων, πελάτης δὲ καὶ κομπάρος τοῦ Μιχαὴλ Ροδίου, ἀφότου ὁ ἐν Ἀθήναις δικηγόρος τὸν ὑπερησπίσθη ποτὲ ἀδίκως κατηγορούμενον, καὶ τον ἐστεφάνωσε, βαπτίσας κατόπιν τὴν θυγατέρα του. Δέν ἀρνοῦμαι ὅτι εἶχεν ἐνίοτε τὰς παροφώρας του καὶ ἐδύνατο νὰ τυφλωθῇ ὑπὸ τῆς ὀργῆς ὁ καλὸς ἄνθρωπος, μὲ το γιγαντιαῖον ἀνάστημα καὶ τὴν μακρὰν μαῦρην γενειάδα· ἀλλὰ πάντες οἱ συμπολιταὶ του δύνανται νὰ βεβαιώσουν ὅτι

δενύπηρχεν εἰς τὰ Μέγαρα περισσότερον ἀφωσιωμένος φίλος καὶ ἀγαθὸς οἰκογενεὶ ἀρχῆς.

Τὴν πρωίαν ἐκείνην, μόλις ὁ ἥλιος ἐρόδιζε τὰς κορυφὰς τῶν περὶ τῆς κωμοπόλεως βουνῶν καὶ τὰ πτηνὰ ἐπὶ τῶν δένδρων ἤδον τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμέρας, ἡ μικρὰ Βασιλική, μονογενὴς θυγάτηρ τοῦ Πλακιώτη, πρὸ πολλοῦ ἤδη ἔξυπνος, ἐνεδύθη τὰ ὠραιότερά της φορέματα, ἐκαλύφθη διὰ τοῦ μεγάλου κιτρίνου της μανδηλίου, τοῦ ἀποτελοῦντος τόσῳ γραφικὴν ἀντιθεσιν μετὰ τῶν ἐρυθρῶν της παρειῶν, καὶ ἔτοιμος δι' ὁδοπορίαν, περιέμενε τὸν πατέρα της. Οὗτος εἶχε μεταβῆ νὰ ζητήσῃ τὸ ζῶον τοῦ ἀδελφοῦ του, διότι τὸ ἰδικόν των, μικρὰ λευκόφαιος ὄνος, ἐπισησαγμένη ἤδη καὶ περιμένουσα τὸν ἀναβάτην, δὲν ἤρκει, φαίνεται, διὰ τὴν συνοδίαν. Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Βασιλική, ἀποπερατώσασα ἐν σπουδῇ πᾶσαν προπαρασκευῆν, συνωμίλει σιγαλῆ τῇ φωνῇ μετὰ τῆς μόνῃς της φίλης, καθημένη παρ' αὐτῆ ἐπὶ λιθίνου ἐδράνου ἔξω τῆς οἰκίας καὶ κρατοῦσα τὴν χεῖρά της. Ἦσαν γείτονες καὶ εἶχον τὴν αὐτὴν ἡλικίαν μετὰ της Μαρίας· ἀγάπη τὰς συνέδεε ἀμοιβαία καὶ εἰλικρινής, οἷα συνδέει τὰ κοράσια τῆς ἡλικίας των καὶ της τάξεώς των· καὶ αὐτὸς ὁ φθόνος, ὁ ἀναπόσπαστος πάσης παιδικῆς σχέσεως, περιεβάλλετο παρ' αὐταῖς ἀγνόν τινα καὶ ἄκακον χαρακτῆρα. Ἐπὶ δέκα ἔτη εἶχον ζῆσει μαζί, ἀχώριστοι πάντοτε καὶ ἠγαπημένοι ὡς ἀδελφαί· ἀλλὰ τὴν πρωίαν ἐκείνην, μετὰ δακρυβρέκτων ὀφθαλμῶν, ἔβλεπεν ἡ μία τὴν ἄλλην διὰ τελευταίαν φοράν. Ὁ δρόμος τῆς ζωῆς των διχαζόμενος τότε, τίς οἶδεν ἂν, ποῦ καὶ πῶς θὰ συνητᾶτο καὶ πάλιν!.

Μετ' ὀλίγον ὁ κύρ Κωνσταντῆς ἐφάνη μακρόθεν σύρων ἡμίονον καὶ συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅστις τὸν ἠκολούθησεν. Ἡ κατόπιν σκηνὴ ὑπῆρξεν εἰς ἄκρον θελκτικὴ· ἡ μικρὰ Βασιλική, πλήρης συγκινήσεως, ἀπεχαιρέτισε κατασταζομένη πολλάκις τὴν μητέρα της, τὰ δύο ἀδελφάκια της, τὸν θεῖόν της, τὴν Μαρίαν, καὶ ἀνέβη, τῇ βοήθειᾳ τοῦ πατρὸς της, ἐπὶ τῆς ὄνου, κρύπτουσα ὑπὸ τὴν ἀφελῆ ἐκείνην ζωηρότητα τῆς χωρικῆς τοῦς δισταγμούς της, ἐπὶ τῷ ἀγνώστῳ, πρὸς τὸ ὅποιον ἀπῆρχετο. Ὁ κύρ Κωνσταντῆς ἐπέβη τῆς ἡμιόνου ταχέως καὶ ἡ μικρὰ συνοδία ἐξεκίνησεν, ἀφίνουσα τὰ Μέγαρα ὑπὸ τὰς εὐχὰς καὶ τοὺς θερμούς ἀποχαιρετισμούς των παρισταμένων.

— Πολλὰ χαιρετίσματα εἰς τὸν κομπάρου! παρήγγειλεν ἡ μήτηρ τῆς Βασιλικῆς, ὠραία ροδοκόκκινος Μεγαρίτισσα, τῆς ὁποίας, ὡς πάσης ὠραίας, δὲν ἐφείδοντο αἱ κακαὶ γλῶσσαι τῆς κωμοπόλεως. Ὅταν δὲ πατὴρ καὶ θυγάτηρ ἀπεμακρύνθησαν, παρακολουθοῦσα αὐτοὺς διὰ δακρυβρέκτων ὀφθαλμῶν, ἐν ᾧ περιεστοιχίζετο ὑπὸ τῶν περιλύπων παιδιῶν, ὡς ὄρνις ὑπὸ τῶν νεοσσῶν, ὕψωσε τὴν λιγυρὰν φωνὴν καὶ προσέθηκε:

— Ὅσον καλὸ! καὶ καλὰ μαντάτα!

Τὸ ταξίδιον κατὰ τὴν μαγικὴν ἐκείνην πρωίαν καὶ τὴν κατόπιν θερμὴν καὶ γλυ-

καίαν ἡμέραν ἐγένετο εὐάρεστον. Ὁ ἀπτικὸς οὐρανὸς ἐκαμπυλοῦτο ἀνέφελος καὶ κατακύανος ἐπὶ τοῦ ἀπεράντου λεκανοπέδιου, τὸ ὅποιον ἡ ἀνοιξὶς εἶχεν ἐνδύσει μετ' ὠραίαν ποικιλόχρουν στολὴν. Ὁ ἀπὸ τῆς πρωίας, ἀποφέρων τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων, ἔπνεεν ἀναψυκτικὸς καὶ δροσοβόλος. Τρέχουσα, φαιδρὰ καὶ ἠύχαριστημένη ἡ μικρόσωμος ὄνος, προσεπάθει νὰ καταφθάσῃ τὴν σοβαρὰν ἡμίονον, μετὰ το σταθερόν της βῆμα. Οἱ συνοδοιπόροι ἔβαινον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σιωπῶντες. Βαθεῖα ἴσως σκέψεις ἔδιδον εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Βασιλικῆς ποῖαν τινα ἐμβροθίαν, καὶ οἱ καταμέλανες ὀφθαλμοὶ της προσηλοῦντο σχεδὸν ἀσυνειδήτως ἐπὶ τῶν ὠραίων τοπίων, ἅτινα διαρκῶς ἐξειλίσσοντο πρὸ αὐτῶν. Ἐνίοτε ἔστρεφε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, πρὸς τὴν ποθητὴν πατρίδα, τὴν ὁποίαν ἐγκατέλιπε, καὶ ἔβλεπε τὴν ἀμφιθεατρικὴν κωμόπολιν ὑπὸ διαφανῆ πέπλον ὀμίχλης, ἀποκρυπτομένην βαθμηδόν, ὑπὸ τοὺς λόφους καὶ τὰ δένδρα.

Μετ' ὀλίγον τὴν ἔχασεν ἐντελῶς.

Ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἡ παιδίσκη ἐπεχίρει τόσῳ μακρὸν ταξίδιον. Διὰ γλώσσης μαγικῆς ἐλάλουν πρὸς τὸ ἀφελὲς ἐκεῖνο πλᾶσμα καὶ οἱ ἐλαιῶνες, καὶ οἱ ἀγροί, καὶ οἱ λοφίσκοι, καὶ ἡ θάλασσα, πρὸ πάντων ἡ εὐρεῖα ἐκείνη καὶ γαληνιαία θάλασσα, ρευστὸς οὐρανὸς—ἅτινα πάντα ἐναλλάξ ἀνεφαίνοντο καὶ ἐξηφανίζοντο πρὸ αὐτῆς. Τίποτε ἐξ ὧν τούτων δὲν ἐγνώριζε, καὶ ἐν τούτοις δι' οὐδὲν ἀπῆλθον ἐρωτήσεις. Μόνον ὁσάκις διὰ μέσου τοῦ ἐλαιῶνος, ἐκεῖ παρά τας ὑπαρείας τοῦ βουνοῦ, διεκρίνοντο οἱ λευκοὶ οἰκίσκοι χωρίου ἢ ὑψούντο αἱ κληνοδόχοι καὶ τὰ μεγαλύτερα κτίρια πολίχνης, ἡ μικρὰ Βασιλικὴ ἔβλεπεν αἰφνης τὴν σιωπὴν.

— Ἐκεῖ πηγαίνουμε, πατέρα; ἠρώτα.

— Ὅχι, παιδί μου, ἀπῆλθον στερεοτύπως ὁ πατήρ.

Καὶ ἐξηκολούθουν τὴν πορείαν των, ἡ ἐσταμάτων ἐπ' ὀλίγον εἰς τὸ χωρίον νὰ φάγωσι τίποτε καὶ ν' ἀναπαυθῶσι τὰ ζῶα των. Κατὰ τὰ διαλείμματα ταῦτα ὁ Πλακιώτης ἐλάμβανεν ἀφορμὴν ν' ἀπευθύνῃ παντοίας συμβουλὰς πρὸς τὴν θυγατέρα του, τὰς ὁποίας ἤκουεν ἐκείνη σιωπηλῆ καὶ βλέπουσα αὐτὸν ἀτενῶς.

Ἡ ἡμέρα ἔβαινε πρὸς τὸ τέλος της, ὅταν πέραν, εἰς τὴν γλυκύχρωμον ἐσχαιτῶν τοῦ ὀρίζοντος, ἀνεφάνη ἡ θάλασσα θρ' ἐνόος, γλαυκὴ, ἀκίνητος ἔκτασις, σπινθηρίζουσα πού καὶ πητος, καὶ αἰς ἐτέρους δύο λόφοι, ὁ εἰς τετράγωνος, χαλκόχρους καὶ ἀπὸ τῆς κορυφῆς του ἐξαποστέλλων εἰς τὰ ὕψη κίονας καὶ ἀετώματα, καὶ ὁ ἄλλος φαῖος κῶνος μετὰ καταφύτους ὑπαρείας· ἀπ' ἄκρου δ' εἰς ἄκρον ἐξετείνετο μακρὰ γραμμὴ οἰκοδομῶν, συμφυρομένων ὑπὸ τὴν ὀμίχλην, ἥτις μακρόθεν ἐσκόπευεν ὡς μυστήριον τὴν πόλιν, καὶ φανταστικῶς κεχρωματισμένων ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ κλίνοντος ἡλίου.

Ὁ πατὴρ προέλαβε τὴν συνήθη ἐρώτησιν τῆς θυγατρὸς του.

— Ἐκεῖ πηγαίνουμε! εἶπεν ἐκτείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸ πανόραμα τῶν Ἀθηνῶν.

Τὴν τρίτην τοῦ Πάσχα, ὁ Κωνσταντῖνος Πλακιώτης ἐξένιζε μεθ' ὑπερηφανίας τὸν κύριον Μ. Ρόδιον, ἀνθρωπὸν φήμης μεγάλης, ἐλθόντα μετὰ της συζύγου του, καὶ τινῶν ἄλλων κυριῶν, νὰ ἴδῃ τὴν ἐν Μεγάρους τελουμένην ἑορτὴν καὶ τὴν βαπτιστικὴν του. Ἠύχαριστήθη ἐξ ἀμφοτέρων. Ὅπως ἡ τόσῳ πεφημισμένη ἑορτή, οὕτω καὶ ἡ μικρὰ Βασιλικὴ ἤστραπτεν ἐξ ἀπροσποιήτου ἀρχαίου κάλλους. Κατὰ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν ἦτο ἡ ὠραιότερα τοῦ κύκλου τῶν μικρῶν Μεγαρίδων, αἰτίνας, περιβεβλημένοι μετὰ χάριτος τὴν ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν, ἐχόρευον τὴν γραφικὴν τράταν· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ κύκλῳ, ἡ μᾶλλον ἐν τῇ ἀλύσει τῶν ὠρίμων δεσποινίδων, τὸν ὅποιον ἐτίμων μεθ' ὁμοίας στολῆς πολλὰ τῶν Ἀθηδῶν συγχορεύουσαι, μετὰ δυσκολίας ἀπῆλθον τὴν ἐντελεστέραν κάλλον. Διὰ τοῦτο ὁ κόσμος, ὁ ξένος πρὸ πάντων, ἐνεθουσιάσθη μετὰ τὴν μόλις δεκαετῆ Ἑλληνίδα· λόρδος περιηγητῆς τῆ ἐδώρησε πολυτίμον δακτύλιον, καὶ Γαλλίς κυρία ἰχνογράφος τὴν εἰκόνα της, ἐν ᾧ, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας, παρίστατο ἐκεῖ ὁ κύρ Κωνσταντῆς σιωπῶν, καὶ σχεδὸν δακρύων ἐκ χαρᾶς. Ἀμὰ ἐτελείωσεν ἡ εἰκὼν, ἔνθους ὁ πατήρ ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ χάρτου φίλημα τόσῳ ἰσχυρόν, ὥστε ἡ ἰχνογράφος ἠναγκάσθη ν' ἀντιγράψῃ ἐκ νέου τοὺς χαρακτῆρας, μέχρι τοῦ ἀγνωρίστου παραμορφωθέντας.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ροδίου, ἀνάδοχοι τῆς ὠραίας κόρης, δὲν ἔπαυον ἐπιδεικνύοντες αὐτὴν μεθ' ὑπερηφανίας εἰς τοὺς κατοίκους τῆς πρωτεύουσας, οἵτινες εἶχον συρρέουσαι ἄθροοι εἰς τὰ Μέγαρα, καὶ ἀποκομίζοντες θαυμασμὸν παρὰ πάντων καὶ συγχαρητήρια. Εἰς τὴν κυρίαν Ροδίου, ἥτις ἦτο ὑπὸ μίαν ἔποψιν γυνὴ τοῦ κόσμου, δὲν ἀπῆρσεν ὅλως διόλου τὸ πρᾶγμα· ἡ παιδίσκη, ἡ τόσῳ ὠραία, ὡσεὶ πλαγγὼν ρωποπωλείου ἐμψυχωθεῖσα, δὲν ἦτο ἄσχημος καὶ ἀπόβλητος τρόπος ἐπιδείξεως· καὶ ἐὰν τὴν εἶχεν ἐκεῖ εἰς τὰς Ἀθήνας, περιβεβλημένην κατὰ χρυσοῦν ἐθνικὴν στολὴν, ἐμψυχὸν κόσμημα τῶν αἰθουσῶν της, κατόπιν βραχείας ἐκγυμνάσεως εἰς τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τοῦ καλοῦ κόσμου, πῶς θὰ ἐνεθουσία καὶ θὰ ἐγοήτευεν ὅλους τοὺς παρευρισκομένους εἰς τοὺς χορούς της καὶ εἰς τὰς ἐσπερίδας!

Τὴν σέψιν ταύτην δὲν ἐδίστασε νὰ φανερώσῃ εἰς τὸν σύζυγόν της τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν. Τῷ κρέσθησε τὸ πρᾶγμα ὑπὸ τὴν ὠραιότεραν αὐτοῦ ὄψιν καὶ τὸν πρόετρεψε νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Πλακιώτη τὴν Βασιλικὴν, πεποιθὴν ὅτι πτωχὸς ὡς ἦτο, καὶ μετὰ ὀρθοῦν παιδιῶν, δὲν θ' ἀπεποιεῖτο τόσῳ καλὴν εὐκαιρίαν ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος τῆς θυγατρὸς του. Ἀνοησία θὰ ἦτο ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Ροδίου νὰ πορρίψῃ πρότασιν σύμφωρον συγχρόνως καὶ φιλεῦσπλαγγον· ταχέως ἀνωμολόγησεν ὅτι ὤφειλε τὴν προστασίαν του εἰς πλᾶσμα τόσῳ ὠρῶν, τὸ ὅποιον ἔλαβε

τὴν εὐτυχίαν ἀναδεχθῆ ἀπὸ τῆς κολυμβήθρας· καὶ τί θα ἦτο δι' αὐτόν, τόσῳ πλούσιον καὶ μὲ μικρὰν οἰκογένειαν, ἀναθρέψῃ κατ' οἶκον τὴν παιδίσκην, ἐπιμελούμενος αὐτῆς ἐπὶ τινα ἔτη, καθ' ἃ — ἡ μόνη ἀνταπόδοσις, κατὰ τὴν κυρίαν Ροδίου — θὰ ἐπεδείκνυεν ἐν τῷ μεγάρῳ του τὸν θησαυρὸν ἐκεῖνον τῆς καλλονῆς, καὶ εἶτα νυμφεύων αὐτὴν ἐπαξίως τῆς φιλοστοργίας, τὴν ὁποίαν ὄλοι ἔδειξαν πρὸς αὐτὴν, καὶ πρὸ πάντων ἡ φύσις; Πάντα ταῦτα, μὲ πολλὰς ὑποσχέσεις ἀκόμη, ἀνεκοίνωσε πρὸς τὸν Πλακιώτην ἀμέσως. Ὁ πατὴρ παρ' ὀλίγον ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς χαρᾶς του, ἀλλ' ἴσχυσε νὰ κρατηθῆ καὶ νὰ μὴ ἀπαντήσῃ πολὺ ἐνθουσιωδῶς πρὸς τὸν δικηγόρον. Δὲν ἔλεγεν οὔτε ναὶ οὔτε ὄχι· θὰ διηγείτο τὰ πράγματα πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ θὰ ἐσκέπτοντο· αὐτὰ εἶνε ζητήματα, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν εἰμπορεῖ νὰ παντήσῃ κανεὶς ἀμέσως — ἀλλ' ἤλπιζεν ὅτι κατὰ θὰ ἐγίνετο.

Μόνον τὴν ἀόριστον ταύτην ὑπόσχεσιν ἔδωκεν εἰς τὸν κύριον Ρόδιον ἀπερχόμενον ὁ ἀγαθὸς Μεγαρεύς, μὴ θέλων νὰ καταπροδώσῃ τὴν χαρὰν μεθ' ἧς ἀπελυτρώτο — ὡς θὰ ἔλεγον οἱ κακοὶ — τοῦ βάρους τῆς θυγατρὸς του· ἂν καὶ δὲν εἶνε ἔγκλημα, ἐνόμιζε, νὰ ἐμπιστευθῆ κανεὶς εἰς τόσῳ εὐεργετικὰς χεῖρας, ἀσθενὲς καὶ τρυφερὸν πλάσμα, τὸ ὁποῖον οὔτε νὰναθρέψῃ οὔτε νὰποκαταστήσῃ καλῶς θὰ ἐδύνατο. — Ἡ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς παρήλαθε, μετ' αὐτὴν δὲ παρήλαθον καὶ ἄλλαι ἡμέραι πολλαί· ἦτο ἰκανὸς πλέον ὁ καιρὸς καθ' ὃν δῆθεν συνεσκέπτετο μετὰ τῆς συζύγου του περὶ τῆς τύχης τῆς Βασιλικῆς. Ἐκρινε λοιπὸν πρέπον νὰ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὴν τελευταίαν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ εἰς τὸ μέγαρον τῶν ἀναδόχων τῆς, κατὰ τὴν θερμὴν ἐπιθυμίαν ἀμφοτέρων. Ἐφρόντισε μάλιστα νὰ μὴ τοὺς προειδοποιήσῃ διὰ νὰ ἦνε μεγαλύτερα ἢ ἐκπληξίς καὶ ἡ χαρὰ των.

Ἄλλ' ἐν ᾧ ἐγὼ σὰς ἔκαμα τὴν μικρὰν αὐτὴν ἐξιστῶρησιν ὡς ἐν παρενθέσει, οἱ ταξειδιωταὶ μας ἔφθασαν περὶ τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ κλεινὸν Ἄστυ καὶ κατέλυσαν εἰς πανδοχεῖόν τι ἔξω τῆς πόλεως, εἰς τὸ ὁποῖον κατέλυε συνήθως ὁ Πλακιώτης, ὅταν μετέβαινε εἰς Ἀθήνας. Ἐκεῖ ἔλαβεν εὐκαιρίαν νὰνακεφαλιώσῃ τὰς πολυτίμους συμβουλάς του. Τὴν ἐπομένην ἀπὸ πρωΐας, πατὴρ καὶ θυγάτηρ ἀνῆρχοντο τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ ἔκρουον τὴν θύραν τοῦ ὑφορῶφου μεγάρου τοῦ Ροδίου, ἐκεῖ που παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. Τοὺς ὑπεδέχθησαν μεθ' ὅσης χαρᾶς καὶ ἐκπλήξεως ἤλπισεν ὁ Πλακιώτης. Ἡ κυρία Ροδίου πρὸ πάντων ἐγένετο ἐνθους, προσπαθοῦσα νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐαρέσκειάν της δι' ἀφθόνων ἀσπασμῶν καὶ ὑποσχέσεων, μὲ τὸ μάγον ἐκεῖνο ἀριστοκρατικὸν ὕφος, δι' οὗ ἐγνώριζε νὰ συγκατέρχεται, νὰ ὑποχρεοῖ, χωρὶς νὰ καταβιβάζηται. Τὴν νέαν κόρην κατεῖχεν ἕξ ὀλοκλήρου ἡ ἐκπληξίς, ἡ ἐκ τῆς λάμπειας καὶ τῆς μεγαλοπρεπειᾶς δὲν ἐδύνατο νὰρθρῶσῃ ἄλλην λέξιν ἐκτὸς

τοῦ στερεοτύπου ναί, τὸ ὁποῖον ἀπῆντα εἰς τὴν ἐρώτησιν, ἂν ἦτο ἐκεῖ νῦχαριστημένη· ἀλλὰ καὶ δυσηρεστημένη μῆπως ἦτο ἐὰν ἠρωτᾶτο, τὴν αὐτὴν, νομίζω, θὰ ἐδιδεν ἀπάντησιν. Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι παρερχομένης τῆς πρώτης ἐκπλήξεως, θὰ ἔλυπεῖτο πολὺ διὰ τὴν ἀπὸ τῆς οἰκογενείας της ἀπομάκρυνσιν, ἐὰν δὲ τῇ διεβεβαίω ἐκατέρωθεν ὅτι θὰ ἐβλέποντο πολὺ συχνά. Τέλος, ἀφ' οὗ ταῦτα πράγματα ἐπακνήθησαν πολλάκις, ὁ μὲν πατὴρ ἀπήλαθεν, ἡ δὲ θυγάτηρ ἔμεινε.

Λέων, ὁ εἰκοσαετῆς υἱὸς τῆς οἰκογενείας, ἔτυχε νὰ λείπῃ τότε εἰς τὴν ἐσοχὴν· εἶχε μεταβῆ νὰ διέλθῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν ἔπαυλιν ἐνὸς φίλου του ἐν Πατησίοις. Τῆς ἀπουσίας ταύτης ἐπωφελουμένη ἡ κυρία Ροδίου ἀπεφάσισε νὰ προξενήσῃ ὠραίαν καλλιτεχνικὴν ἐκπληξιν εἰς τὸν υἱὸν τῆς. Ἀπερχόμενος οὗτος πρὸ δύο τριῶν ἡμερῶν πρὸς τὸν φίλον του, ἀφῆκε τὸν θαλαμοστόλον κοσμοῦντα μίαν τῶν αἰθουσῶν τοῦ μεγάρου, κατὰ σχέδιον ὄλως νέον καὶ ιδιόρρυθμον διὰ τοῦτο, ὅταν μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας, ἡ πρώτη του φροντίς ὑπῆρξε νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν ἀποπερατωθεῖσαν διακόσμησιν. Ἄλλ' εὐθὺς ὡς ἤνοιξε τὴν θύραν ἀποτόμως κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἡ ὄρμη μεθ' ἧς εἰσέβαλλεν εἰς τὴν αἶθουσαν, ἐκόπασε, καὶ ἔστη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ μετέωρος καὶ ἀμφιρρέπων ἐνώπιον τοῦ μάγου θεάματος, ὅπερ προσέβαλεν ὡς φῶς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἡ ἡμέρα ἔκλινε πρὸς τὸ τέλος τῆς. Ἀκτίνες συγκερασμέναι τοῦ δύντος ἡλίου εἰσῆρχοντο διὰ τῶν μεγάλων ἐρυθρῶν ὑάλων, αἵτινες ἔφρασσον τὰς πρὸς τὴν δύσιν εὐρείας θύρας τῶν ἐξωστῶν, καὶ ἐσχημάτιζον ἐπιμήκη ἐρυθρὰ παραλληλόγραμμα ἐπὶ τοῦ χροῦδου τάπητος, ἐπίσης ἐρυθροῦ. Τὸ γλυκὺ καὶ ἡδυπαθὲς φῶς τῆς δύσεως καθίστατο λαμπρότερον, ὡς ἐκ τοῦ χρώματος τῶν ἀντικειμένων ἐφ' ὧν προσέπιπτεν. Ὅλη ἡ αἶθουσα ἦτο ἐρυθρὰ· ἐκτὸς τῶν παραλλαγῶν τοῦ ἐρυθροῦ, ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοτέρου, τοῦ τόσῳ θελκτικοῦ, μέχρι τοῦ βαθυτέρου, τοῦ τόσῳ μεγαλοπρεποῦς, οὐδὲν ἄλλο χρῶμα ἀπῆντα ἐκεῖ· αἱ ὑάλαι ἐρυθραὶ, ἀπὸ τῶν πλακῶν τῶν παρθύρων, μέχρι τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης δοχείων — τὸ φάτωνμα ἐρυθρόν, ἐπὶ ἀνοικτοτέρου ἐμβαδου ἐπιδεικνύον τὰβαθύτερα ἀραβουργῆ του — ὁτάπης ἐπίσης ἐρυθρὸς καὶ διανθῆς, ὡς οἰτοῖος, διηρημένος διὰ βυσινοχρῶων πλαισίων εἰς μεγάλα ροδόχροα τετράπλευρα. Τὰ ἀνάκλιντρα, αἱ καθέδραι, τὰ ἔδρανα, τὰ μετὰξιν παραπετάσματα αὐτὰ τα ξύλα τῶν τραπέζων καὶ τῶν παραστάδων, τὰ πάντα ἐρυθρὰ. Ὁ πολυέλαιος κομψότατος, ἐν τῷ μέσῳ ἐξηρητημένος, ἀποτελούμενος ἐκ κρυστάλλων ἐρυθρῶν, μὲ στέφανον ροδοχρῶων κηρίων, διαπεπερασμένος ὑπὸ δέσμης ἡλιακῶν ἀκτίνων, ἐξαπέστελλε πανταχοῦ θαυμάσια φάσματα. Ἀκόμη καὶ αἱ εἰκόνες, αἵτινες ἀνῆρτηντο ἐντὸς ἐρυθρῶν πλαισίων βελουδίνων, δι' ἐρυθρῶν ταινιῶν, ἦσαν ἐρυθραὶ, τεχνικώτατα παριστώσαι, δι' ἐνὸς χρώματος ἐρριμένου ἐπὶ τῶν σκιῶν, ὡς γίνεται συνήθως, καὶ

δύσει ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ ἀνατολὰς ἀπὸ δαῶν, καὶ θαλασσογραφίας καὶ ἀπόψεις τῆς Ἐνετίας σεληνοφωτιστοῦς. Εἰς τὴν ἀπλὴν ταύτην, ἀλλὰ τόσῳ ἰδιότροπον διακόσμησιν, ὤφειλεν ἡ αἶθουσα ἐκεῖνη τὴν μυστηριώδη καὶ συνέχουσαν αὐτῆς ὄψιν. Μὲ τὴν ἐρυθρὰν αὐτῆς φωτοσκίαισιν, ἀλλοῦ μὲν ζωηρὰν καὶ ἀπότομον, ἀλλοῦ δὲ βαθεῖαν καὶ συγκεχυμένην, ἀπὸ τοῦ ὠχροῦ ῥοδοχρῶου, τοῦ τόσῳ προσομοίου παρθενικῆ παρεῖξ, μέχρι τῆς μεγαλοπρεποῦς πορφύρας τῶν ἡγεμόνων, ὄλους τοὺς βαθμούς τοῦ αὐτοῦ χρώματος ἐπιδεικνύουσα ἡ κομψὴ αἶθουσα, ἀγαζομένη ὑπὸ τῆς δύσεως, ἐρυθρὰς καὶ ἐκείνης, ἐφαίνετο ὡς ἡ αἰσθητοποίησις μιᾶς τῶν φανταστικῶν εἰκόνων, αἵτινες ἐκορέμαντο ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς.

Πλὴν τὴν μόνην ἐπανάστασιν ἐναντίον τοῦ ὁμοιοχρώμου ἀπετέλει ἡ ποικίλη ἐνδυμασία νεάνιδος, ἰσταμένης εἰς τὸ βάθος ἐκεῖ, παρὰ τὴν σκοτεινότεραν γωνίαν. Δωδεκαετὶς φαινομένη περίου ἡ ὠραιότατη κόρη, ὑπὸ τὴν μακρὰν ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν, ἐστηρίζετο ἀφελῶς ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου καθέδρας. Ἡ λευκοτάτη ὀθόνη, ἐκ λεπτοῦ ραβδωτοῦ ὑφάσματος, ἡ καλύπτουσα τὴν ἀγαλματοῦδε κεφαλὴν τῆς, ἐπτυχοῦτο χαριέστατα περὶ τὸν τράχηλον, ἀποστέλλουσα ὀπισθεν τὰ μακρὰ αὐτῆς κράσπεδα, ἵν' ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν ἐπίλοιπον στολήν, καὶ τὸ χρυσοκέντητον ἀμπέχονον μὲ τὰς εὐρείας χειρίδας, καὶ τὸ διανθὲς περιζώμα, καὶ τὴν λευκὴν ἐσθῆτα, τὴν ποδήρη καὶ πολύπτυχον, ὡς ἀγάλματος. Ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς ἐσελάγιζε διπλῆ σειρά χρυσῶν νομισμάτων, δίκην στέμματος. Ἄλλ' οἱ μέλανες μεγάλοι ὀφθαλμοὶ τῆς κόρης ἔλαμπον περισσότερο τοῦ χρυσοῦ, καὶ ὑπὸ τὸ σέλας, δι' οὗ κατηύγαζον τὴν μορφήν τῆς, διεκρίνοντο ὡς ἐν φαντασμαγορίᾳ, αἱ στογγύλαι καὶ ἐρυθρολευκοὶ παρειαί, ἡ ρίς, ἡ μακρὰ καὶ λεπτή, τὰ χεῖλη πλαστικώτατα, καὶ αἱ ὄφρες αἱ κανονικώταται, ὡσεὶ διὰ χρωστήρας γραφεῖσαι. Ἐπὶ τοῦ θελκτικοῦ τούτου συνόλου ἐπιρρίψατε διὰ τῆς φαντασίας τὴν ἐρυθρὰν ἀντανάκλασιν τοῦ κύκλω δεσπόζοντος χρώματος, ἀναλογίσθητε τὴν ποιητικὴν σιγὴν τῆς αἰθούσης, τὸ ἀπρόοπτον τῆς ἐμφάνισεως καὶ θὰ ἐννοήσητε τὸ θαῦμα τοῦ Λέοντος, ἀκινήτου ἐκεῖ παρὰ τὸν οὐδὸν καὶ θαυμάζοντος ἀπλήστως.

Ἡγνῶσι μὲχρι τοῦδε ὅτι ἡ πατρικὴ οἰκία, ἡ τόσῳ γνωστὴ εἰς αὐτόν, ἦτο ἰκανὴ νὰ τῷ παράσχῃ τοιαῦτα ἀπόκρυφα καὶ θαυμάσια θεάματα, διὰ τοῦτο προῦχώρησε μετὰ δειλίας πατῶν, ὡς ἱερὸν χώρον, τὸ δάπεδον. Ἡ κόρη τὸν παρηκολούθει προχωροῦντα δι' ἀτενοῦς καὶ ἀγερώχου βλέμματος· ὅταν δ' ἐπλησίασε τόσον, ὡς τε θὰ τὴν ἐνηγαλίζετο ἐὰν ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας, ἐκεῖνη κατεβίβασεν ἡρέμα τοὺς ὠραίους καὶ μεγάλους ὀφθαλμούς. Αἱ μακρὰ τῆς βλεφαρίδες διέγραψαν οὕτω χαριέστατα τόξα ἀντιθέτως τῶν ὀφρῶν· ἦτο ὠραιότατη εἰς τὴν στάσιν ἐκεῖνην τῆς αἰδοῦς.

Ἐπεται συνέχεια.